

שיחות חיזוק

שיחות מפי
הרב אורן נודית שליט"א

פרשיות
זיקהל - פקודי

שיחות חיזוק

שיחות מפי הרב אורן נזרית שליט"א

מתוך סדרת הספרים שיחות חיזוק (ה כרכים)
ניתן להשיג בטלפונים 0509013000, 0506491414
למעוניינים ניתן לקבל השיחה במייל toraoren@gmail.com

תוכן הענינים

ג	יודעי בינה לעתים .....
ג	דמפקי לכלא שתא בשח"י פה"י .....
ד	אור התורה הוא נצחי .....
ד	השפעה אחת עליונה מכל ההשפעות .....
ד	ביום טובה היה בטוב וביום רעה ראה .....
ה	לדעת כי אני ה' מקדשכם .....
ה	החכם עיניו בראשו .....
ו	ניסן - אבן שהנשמה תלויה בו .....
ו	כל יום רומז להדש שלם .....
ו	כל שעה ליום תחשב .....
ו	ענו שאנו קוראים פרשת הנשיאים .....
ז	מעלת הדש ניסן וקדשתו .....
ח	יכול מראש הדש .....
ח	ואתם תהיו לי ממלכת כהנים .....
ח	לשנות התמונות השרים .....
ט	'ישראל אתקריאו מלכים' .....
ט	כל מי שהוא חפשי מן התאוות - עטרת מלכות בראשו .....
ט	התחיל ממש מראש הדש .....
י	עושין בלו קדש .....
י	ראש הדש ולא תחלת הדש .....
יא	שם החדש - הדש האביב .....
יא	'חמין' הוא רומז ליצר הרע .....
יב	אדם הלומד בזמנים הפנויים אצל בני אדם .....
יב	לנצל את המציאות והמצב .....
יג	לכל יהודי יש את חלקו בתורה .....
יג	קבעת עתים לתורה .....
יג	אין למכר התורה ולהחליף אותה בזהב ורב פנינים .....
יד	זה הוא סימן טוב שהשם עמו .....
טז	אין רשות מצד ההלכה .....
טז	למה מרשה אתה לעצמך לקחת את הזמן שלי? .....
טז	הנה זה השטן שבא להעמידנו בנסיון .....
יז	למעלה מן הזמן בתוך הזמן .....

ניתן להקדיש פרשיות לברכה והצלחה ולעילוי נשמת זכיו"ב
לפרטים ניתן ליצור קשר בטל: 0506491414, 0509013000

שיחות חיזוק

מַעֲלֵת וּגְדֻלַּת יְמֵי נִיסַן הַקְּדוּשִׁים

שִׁיחַת חֲזוֹק לְשַׁבַּת פְּרִשְׁת וַיִּקְהַל פְּקוּדֵי-הַחֹדֶשׁ

טובו הגנוז, ולא כרבת בני עמנו אשר לא ידעו ולא יבינו אל פעל ה', להכין את עצמו אל בחינת המועדים, לעורר לבם בקרבם בהאיך אנפין יקומו קדם מלכא ולבם בל עמם, כי אם כדבר המזדמן והכל שוה בעיניהם אם יום מחר יהיה שבת או יומים, וכן בחינת הרגלים הם רק כדבר המקרה, בהגיע מועד הרגל אזי מכרח לקיים הלכות הרגל ברגל, וגם אם הגיע עת המועד ביום מחר ויש מחר שהוא רחוק, הכל ישרה בעיניו, ובאמת לא באלה חפץ ה' להיות לו לעם סגלה, כי המשכילים והמבינים יודעים פְּרִשְׁתֵי הַעֲתִים, ונפשם יודעת מאד שבלתי אפשר לעבר הרגל כי אם בזמן המגבל כפי המדה השולטת.

ועוד כתב שם (בדרוש לפסח): 'אפשר לרמוז בדברי חכמינו ו"ל דאיתא בגמרא (שבת לא ע"ב) שואלין לאדם בבואו לעולם העליון תחלת דבר ה' קבעת עתים לתורה, וסמכוה אקרא (משלי יז, יד): "פוטר מים ראשית מדון" וכו', תחלת שאלות האדם קבעת עתים לתורה, השאלה על בחינת חלקי עתיו ורגעיו את מספר ימיו בעודו בחיים חיותו, לזה שואלים אותו, קבעת אותן העתים להתנהג בהם על פי התורה ועבודה, לעבד בהם בכל עת ועת כפי הצורך וכפי השעה, להכניס החכמה והבינה בהם.'

דמפקי לכלא שתא בשה"י פה"י

מובא בגמרא (במגלה יג ע"ב), ליכא דינדע לישנא בישא כהמן (אין מי שידע לדבר לשון הרע כמו המן, שאמר על ישראל:), דמפקי לכלא שתא (שמוציאים את כל השנה...) בשה"י פה"י. רש"י פירש: 'שבת היום, פסח היום, ואנו אסורים במלאכה' - וכתבו על זה, שבאמת היה קשה בעיני הרשע וקוץ בעיניו ההכנות שהיו

בשיעטא דשמיא, נשתדל להתבונן בעניני הפרשה ובעניני חודש ניסן ושמירת סדר הלמוד, בפרט כשנכנסים לתקופה המכנה ב'שיבות' - 'בין הזמנים'.

בשבת קדש "פרשת החודש", יורד שפע גדול של סיוס חודש אדר וארבע פרשיות, אשר משפיע לכל השנה, כדאיתא בזהר הקדוש (פרשת יתרו פח ע"ב), שכל ששת הימים מתברכים ומשפיעים משבת קדש, ונמצא שערב ראש חודש ניסן, משפע מ'שבת החודש', שמברכים בו את חודש ניסן, כמו כן נמצא בו השפע של יום ראש חודש ניסן שהוא יום גדול ונשגב עד מאד, כמובא בגמרא (שבת פז ע"ב): 'תנא, אותו היום נטל עשר עטרות. ראשון למעשה בראשית. ראשון לנשיאים. ראשון לכהונה. ראשון לעבודה. ראשון לירידת האש. ראשון לאכילת קדשים. ראשון לשכונ שכינה. ראשון לברך את ישראל. ראשון לאיסור הבמות. ראשון לחודשים; ועל כן עלינו להכין את עצמנו אליו כראוי, כי ממנו תוצאות חיים לכל החודש הקדוש הבא עלינו לטובה, ומהחודש הזה לכל השנה הבאה עלינו לטובה, וכדלקמן.

יודעי בינה לעתים

מובא בספר הקדוש 'אור המאיר' (בדרוש למגלת אסתר ד"ה ויאמר המלך): 'בכל יום מהימים צריך לעבד את הבורא ברוך הוא בבחינות שונות לערך העת והזמן, וכאשר נתבאר לנו פרוש הכתוב (דברי הימים א יב, לב) 'ומבני יששכר יודעי בינה לעתים' עיני שם, והחכם עיניו בראשו יודע ומבין טרם בא עת המועד, מכין את עצמו ומעורר לבו להיות כלי קבול ומכשר לקבל טובו שתתגלה בזה העת, ונפשו יודעת מאד שהעת והזמן גרם פכה לגלות

פְּרִשְׁת כִּי תִשָּׂא

ידו תַעֲשֶׂה הַמְצָוָה, אִינוּ שׁוֹרֵה עֲלֵיהֶם רַק לְפִי שְׁעָתוֹ בַּעַת שֶׁהַמְצָוָה נַעֲשִׂית בָּהֶם, אֲבָל אַחַר שְׁנַעֲשֶׂה בָהֶן מִצְוַתֵּן הַקְּדוּשָׁה וְהָאֹר מִתְעַלָּה וּמִסְתַּלֵּק מֵהֶם תִּכְרַף וְנִשְׁאַר כְּבָרְאֻשׁוֹנָה - אֲבָל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, כָּל מְקוֹם שֶׁתּוֹרִיחַ וְתוֹפִיעַ אֹרָה וְקִדְשָׁתָה פֶּעַם אַחַת, קִדְשַׁת עוֹלָם תִּהְיֶה לוֹ וְנִשְׁאַר תָּמִיד בְּקִדְשָׁתוֹ, כְּמוֹ שֶׁשָּׂנִינוּ בְּבְרִיתָא (מְגִלָּה כו ע"ב), שֶׁתִּשְׁמִישי מִצְוָה נִזְרָקִין לְאַחַר שְׁנַעֲשֶׂה מִצְוַתֵּן וְתִשְׁמִישי קִדְשָׁה נִגְזָזִין; וּמִדְּבַרְיוֹ לְמַדְנֵנו שְׁאֹר הַתּוֹרָה הוּא נִצְחִי.

הַשְּׁפָעָה אַחַת עֲלִיוֹנָה מְכַל הַהִשְׁפָּעוֹת

כְּתַב הַקְּדוֹשׁ הַרְמַח"ל זי"ע בְּסִפְרוֹ דְרַף ה' (חֶלֶק ד פֶּרֶק ב אוֹתִיּוֹת ב-ג): 'בְּכָלֵל הַהִשְׁפָּעוֹת הַנִּשְׁפָּעוֹת מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ לְצַרְף בְּרִיּוֹתָיו, יֵשׁ הַשְּׁפָעָה אַחַת עֲלִיוֹנָה מְכַל הַהִשְׁפָּעוֹת, שְׁעֵנִינָה הוּא הַיּוֹתֵר יָקָר וּמְעַלָּה שֶׁבְּכָל מַה שֶׁאֲפָשֵׁר שְׁיִמְצָא בְּנִמְצָאִים, וְהִינוּ שֶׁהוּא תְּכָלִית מַה שֶׁאֲפָשֵׁר שְׁיִמְצָא בְּנִמְצָאוֹת מֵעֵין הַמְצִיאֹת הָאֲמִתִּי שֶׁלוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְיָקָר וּמְעַלָּה מֵעֵין אֲמִתַּת מְעַלְתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְהוּא הוּא מַה שֶׁמְחַלֵּק הָאֲדוֹן, יִתְבַּרֵּךְ שְׁמוֹ, מִכְבוֹדוֹ וְיָקָרוֹ אֶל בְּרוּאָיו. וְאִמְנָם קָשֶׁר הַבּוֹרָא יִתְבַּרֵּךְ אֶת הַשְּׁפָעָתוֹ זֹאת בְּעֵנִין נִבְרָא מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ לְתְּכָלִית זֶה, וְהוּא הַתּוֹרָה וְכוּ'. וְהִנֵּה זֶה פְּשׁוּט, שֶׁכָּל מַה שֶׁתִּתְעַלָּה הַהִשְׁפָּעָה, תִּגְדֵּל יוֹתֵר מִדְּרַגַּת הַהִשְׁפָּעָה שֶׁתִּמְשֵׁף עַל יָדָהּ. וְלֹא יִשּׁוּה מִי שֶׁיִּשְׁכַּח לְשׁוֹן הַמְּקַרְאוֹת לְבַד, עִם מִי שֶׁיִּשְׁכַּח לְפָנֵיהֶם, וְלֹא מִי שֶׁיִּשְׁכַּח לְפָנֵיהֶם הַשְּׁטָחִית שֶׁבָּהֶם, עִם מִי שֶׁיִּעֲמִיק בָּהּ יוֹתֵר, וְלֹא מִי שֶׁהֵעֵמִיק בָּהּ קִצַּת עִם מִי שֶׁיִּעֲמִיק בָּהּ הַרְבֵּה'.

בְּיוֹם טוֹבָה הִיָּה בְּטוֹב וּבְיוֹם רָעָה רָאָה

וּנִמְצָא, שֶׁכָּל שְׁמִתְעַמְקִים יוֹתֵר בְּעֵנִינֵי הַחֶג וְהַלְכוֹתָיו, כִּי זֹכִים לְאוֹרוֹ הַגְּדוֹל בְּדִרְגָּה הַיּוֹתֵר נְעֻלִית, אֲשֶׁר זֶה כָּל הַתְּכָלִית שֶׁל הַמוֹעֲדִים - שְׁנִתְעוֹרֵר וְנִתְחַזַּק בְּאוֹרֵם הַגְּדוֹל. וּמִמִּילָא עַל יְדֵי הַהִכָּנָה הַרְצוּיָה, כְּאֲשֶׁר יִתְקַדֵּשׁ עֲלֵינוּ הַחֶג - נְחוּשׁ אֶת הַהִשְׁקָעָה הַגְּדוֹלָה שֶׁל

עוֹשִׂים קִדְם כָּל מִצְוָה. וּמִמֶּשׁ כָּל הַשָּׁנָה כָּל עֲבוּדָתָם וְטִרְחָתָם רַק לְקִים הַמְצִוּוֹת, לְמִשְׁלַע עַל פֶּסַח - כְּמָה וְכְמָה עֲבוּדוֹת וְיִגִּיעוֹת וְטִרְחוֹת הוּא עוֹשֶׂה תִכְרַף מִשְׁעַת קְצִירַת חֹטִים - מִיִּגְע אֶת עֲצָמוֹ לְשִׁמֹר אוֹתָן כָּל הַשָּׁנָה, וּבְפִרְטוּיֹת קִדְם הֶחָג עַל כָּל דְּבָר וְדְבָר בְּפִרְטוּיֹת. וְעַל שֶׁבַת קִדְשׁ כְּמַעֲט כָּל הַשְּׁבוּעַ כָּל יְגִיעָתוֹ לְהַכִּין עַל שֶׁבַת. וְכָל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִין לוֹ. וְכְמוֹ כֵּן עַל כָּל מִצְוָה וּמִצְוָה, עַל אֲתֵרוֹג, עַל סֶפֶה. וְכְמַעֲט כָּל הַשָּׁנָה הוּא מְטַרְד לְקִים כָּל הַמְצִוּוֹת - וְזֶה נִכּוֹן דְּמִפְקִי כִּלְאֵי שֶׁבַת הַיּוֹם פֶּסַח הַיּוֹם (סִפְר דְּבִשׁ הַשָּׁדָה בְּשֵׁם הָרַב הַקְּדוֹשׁ הַרְבִּי ר' אֶלְעָזָר זי"ע בְּשֵׁם אָבִיו הָרַב הַקְּדוֹשׁ הַרְבִּי ר' אֶלְיָמֶלֶךְ מְלִיזְעֵנְסֶק זי"ע).

וְהַהִכָּנָה הַזֹּאת הִיא גַם בְּרוּחָנִיּוֹת, שֶׁלְּפָנֵי הַחֶג לּוֹמְדִים עֵנִינֵי הַחֶג וּמִדְּבָקִים אֶת עֲצָמָם בְּאוֹר הַהִכָּנָה לְיוֹם טוֹב הַקְּדוֹשׁ הַמְּשֻׁמָּשׁ וְכָא, וְכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ בְּגִמְרָא (מְגִלָּה ד' ע"א): מִשֶּׁה תִּקֵּן לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל שֶׁיְהִי שׁוֹאֲלִין וְדוֹרְשִׁין בְּעֵנִינֵי שֶׁל יוֹם, הַלְכוֹת פֶּסַח בְּפֶסַח, הַלְכוֹת עֲצֵרַת בְּעֲצֵרַת וְהַלְכוֹת חֶג בְּחֶג. וְכֵן כְּשֶׁחֻלַּף הַזְּמַן אֲזִי מִתְקַדְשִׁים בְּקִדְשָׁתוֹ, לְהִשְׁאִיר אֶת הַהֶאֱרוֹת שֶׁל שֶׁבַת וְיוֹם טוֹב. וְכִדְאִיתָא בְּסִפְר הַקְּדוֹשׁ דְּבְרֵי שְׁמוּאֵל, אֲשֶׁר בְּשֶׁבַת אַחַר הַיּוֹם טוֹב, וּבִשְׁתֵּי שֶׁבַתוֹת אַחַר הַיּוֹם טוֹב, עֲדִין נִפְרַת הַהִשְׁפָּעָה שֶׁל הַיּוֹם טוֹב, וְזֶה וְדָאֵי שֶׁבְּכָל הַשָּׁנָה כָּלָה אָנוּ נִזְוִינִן מִכַּח שֶׁל הַיּוֹם טוֹב.

וּמַעֲצָם הִסְתָּתוֹ שֶׁל הַמֶּן, יִמַּח שְׁמוֹ, עֲלֵינוּ לְהַתְגַּבֵּר בְּקִדְשַׁת הַהִכָּנָה, כִּי מִזֶּה נִתְבַּרֵּר לָנוּ שֶׁזֶה רְצוֹן הַשֵּׁם לְהַעֲבִיר אֶת כָּל הַשָּׁנָה בְּשֶׁה"י פַּה"י, בְּקִדְשַׁת הַזְּמַנִּים, בְּבַחֲיִנַת (בְּרִכּוֹת מ' ע"א): 'בְּכָל יוֹם וְיוֹם תֵּן לוֹ מֵעֵין בְּרִכּוֹתָיו' - בְּכָל יוֹם לְהִיּוֹת שְׁקוּעַ בְּבִרְכָה וּבְקִדְשָׁה שֶׁהוּא מִשְׁפִּיעַ לְשֶׁאֵר הַיָּמִים, לְפָנָיו וּלְאַחֲרָיו.

אוֹר הַתּוֹרָה הוּא נִצְחִי

מוֹבָא בְּסִפְר הַקְּדוֹשׁ 'נֶפֶשׁ הַחַיִּים' (שַׁעַר ד' פֶּרֶק ל'): 'כִּי קִדְשַׁת וְאוֹר הַמְצָוָה אֲשֶׁר תִּשְׁפִּין אֹרָה עַל אוֹתוֹ הַדְּבָר וְהַחֲפֵץ אֲשֶׁר בּוֹ וְעַל

פְּרִשֵׁת כִּי תִשָּׂא

דָּבָר זֶה - "שָׁמַר עַל הַטְּבַעַת הַיָּטֵב בְּשִׁבְלֶךָ, כִּי הִיא יְקָרָה לְךָ". כָּף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּבִיכּוֹל מוֹדִיעֵנו, אֲנִי נוֹתֵן לָכֶם מִתְּנֵה יְקָרָה מְאֹד, אֵל תִּהְיֶה כְּשׁוֹטֵה וְקִטְוֵן, הַמְּאַבֵּד מֵה שְׁנוֹתָנִים לוֹ, אֲלֵא הֵיוּ יוֹדְעֵי בִּינָה לְעֵתִים, שְׂיֻדְעִים לְהַצְרִיף אֶת מִתְּנֵת עֵתוֹתֵי הַסְּגֻלָּה הַיְקָרִים מִפּוֹ.

הַחֲכָם עֵינָיו בְּרֹאשׁוֹ

מוֹבָא בְּשֵׁם רַבְּנֵי חַיִּים וַיִּטְאַל זִי"ע, עַל הַפְּסוּק (קֹהֶלֶת ב, יד): 'הַחֲכָם עֵינָיו בְּרֹאשׁוֹ, שֶׁהַחֲכָם נוֹתֵן אֶת עֵינָיו - אֶת עֵקֶר הַהֶתְבּוֹנְנוֹת שְׁלוֹ - בְּרֹאשׁוֹ - בְּרֹאשִׁיתוֹ שֶׁל דָּבָר, כִּי הוּא יוֹדֵעַ, שְׂמָה שֶׁהוּא מְשַׁקֵּעַ בְּרֹאשִׁית וּבִהֲתַחְלָה לְלוֹה אוֹתוֹ גַּם לְהַמְשִׁיךְ.

מוֹבָא בְּסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ 'אַהֲבַת שְׁלוֹם' לְרַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ רַבֵּי מִנְחֵם מְעַנְדֵּל מְקַאסוֹב זִי"ע, וְזוֹ לְשׁוֹנוֹ (לְשַׁבַּת הַחֹדֶשׁ): 'רֹאשׁוֹן הוּא לָכֶם לְחֹדְשֵׁי הַשָּׁנָה. דְּהִנֵּה אֵיתָא בְּשִׁל"ה הַקְּדוֹשׁ (ר"ח ד"ה וְהַיָּה) עַל "הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם רֹאשׁ חֲדָשִׁים" - דְּכָל הַחֹדֶשׁ כְּלוּ הוּא כְּמוֹ רֹאשׁ חֹדֶשׁ, עֵינ שָׁם. וְזֵהוּ 'רֹאשׁוֹן הוּא לָכֶם לְחֹדְשֵׁי הַשָּׁנָה' פְּרוּשׁ שְׁלֵא יַעֲלֶה עַל לֵב אִישׁ לוֹמַר שֶׁזֶהוּ דְּנֻקָּא בְּחֹדֶשׁ נִיסָן אֲלֵא אֶפְלוּ בְּשָׁאֵר חֲדָשִׁים הוּא כֵּן, שְׂאֵם יוֹם רֹאשׁ הַחֹדֶשׁ אֶצְלוּ כְּתֻקְנוֹ, אֲזִי גַם שְׂאֵר הַחֹדֶשׁ נִקְרָא רֹאשׁ חֹדֶשׁ דְּבַתְרָא רִישָׁא גּוֹפָא אֲזִיל (עֲרוּבִין מֵא ע"א), אֶף חֹדֶשׁ נִיסָן הוּא רֹאשׁוֹן לְכָל הַחֲדָשִׁים בְּדָבָר זֶה.

וְעַל כֵּן רָאוּי וְנִכּוֹן לְאִישׁ הַמְּשַׁכִּיל לְרֹאוֹת וּלְהַשְׁגִּיחַ עַל עֲצָמוֹ שְׂיֹם רֹאשׁ הַחֹדֶשׁ יִהְיֶה אֶצְלוּ כְּתֻקְנוֹ בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְאֲזִי יִהְיֶה נִכּוֹן לְבוֹ בְּטוֹת בְּכָל הַחֹדֶשׁ כְּלוּ, וְאֶפְלוּ אִם שְׂעָה אַחַת בְּיוֹם רֹאשׁ חֹדֶשׁ כְּתֻקְנוֹ, אֲזִי יִהְיֶה בְּנֻדָּי אֶצְלוּ כָּל הַחֹדֶשׁ בְּבַחֲיִנַת רֹאשׁ חֹדֶשׁ. וְכֵן הוּא בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה וְכֵן הוּא בְּכָל הַרְּאשִׁים. כִּי הַעֲקָר תְּלוּי בִּהֲתַחְלָה וּבִהֲשַׁכְּמָה, וְכַמְבָּאֵר אֶצְלָנוּ בְּבֵאוֹר מְאֻמָּרָם ז"ל (בְּרִכּוֹת נח ע"א) בָּא לְהַרְגֵּף הַשְּׂכָם לְהַרְגוֹ, שֶׁהַעֲקָר תְּלוּי בִּהֲשַׁכְּמָה; עַד כָּאן לְשׁוֹן קְדָשׁוֹ.

הַלְמוּד וְהַהֲכֵנָה הַמְּקַדְמָת וְנוֹכַל לְקַחַת צִידָה לְדַרְךָ חַיִּינוּ.

כִּי הַחֲגִים שְׂפָאִים עָלֵינוּ לְטוֹבָה בְּמַעֲגָל הַשָּׁנָה, הֵם כְּעֵין תַּחֲנוּת דְּלֵק רוּחַנִיּוֹת, שְׂאֲנַחְנוּ נַעֲצָרִים בְּהֵן כְּדֵי לְתַדְּלֵק לְהַמְשִׁיךְ הַדְּרֶךְ, כָּף הַיָּמִים טוֹבִים, אֵינָם 'עוֹבְרִים' עָלֵינוּ אֲלֵא 'שְׂאֲנוּ עוֹבְרִים' בְּתוֹכָם, וּבְכַח אֹר קְדָשְׁתָּם אֲנוּ מִתְּמַלְאִים בְּרוּחַנִיּוֹת לְמִשְׁךְ כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה. כְּמוֹ שְׂכַתוֹב (קֹהֶלֶת ז, יד): "בְּיוֹם טוֹבָה הִיָּה בְּטוֹב", שְׂבִשְׂעַת הַטוֹבָה צָרִיף לְהִיּוֹת שְׂקוּעַ בָּהּ, וְהַפְּסוּק מְסַיֵּם: "וּבְיוֹם רַעָה רָאָה", הֵינּוּ שְׂבִחְלוֹף הַיּוֹם הַטוֹב, נִנְכַח עַד כְּמָה הֵיוּ נִחוּצִים לָנוּ הַיָּמִים הַטוֹבִים.

לְדַעַת כִּי אֲנִי ה' מְקַדְשְׁכֶם

מוֹבָא בְּגִמְרָא (שַׁבַּת י" ע"ב): 'אֲמַר רַבָּא בְּר מַחְסִיא, אֲמַר רַב חַמָּא בְּר גּוּרְיָא, אֲמַר רַב, הַנּוֹתֵן מִתְּנֵה לְחִבְרוֹ, צָרִיף לְהוֹדִיעוֹ, שְׂנַאֲמַר (שְׂמוֹת לא, יג) "לְדַעַת כִּי אֲנִי ה' מְקַדְשְׁכֶם". תְּנִיא נְמִי הַכִּי, "לְדַעַת כִּי אֲנִי ה' מְקַדְשְׁכֶם". אֲמַר לִיָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַשָּׁה, מִתְּנֵה טוֹבָה יֵשׁ לִי בְּבִית גְּנֻזִי, וְשַׁבַּת שְׂמָה, וְאֲנִי מְבַקֵּשׁ לִיתְנֵה לְיִשְׂרָאֵל, לָךְ וְהוֹדִיעֵם'. וּמוֹבָא בְּתֻקְנוֹי הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ (תְּקוּן סט דף קיד ע"א) שֶׁהַתְּפִשְׁטוּתוֹ שֶׁל מִשָּׁה רַבְּנֵי הוּא בְּכָל דוֹר וְדוֹר. וְנִמְצָא לְפִי זֶה, שְׂגַם הַיּוֹם מִשָּׁה רַבְּנֵי מְצוּהָ לְהוֹדִיעַ לְכָל בְּר יִשְׂרָאֵל מַעֲלַת הַשַּׁבַּת קְדָשׁ, וְכֵן הוּא עוֹשָׂה, הֵינּוּ שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹתֵן לְכָל יְהוּדֵי אֶפְשָׁרוֹת לְדַעַת אֶת סְגֻלַּת הַזְּמַן.

מִסְפָּרִים עַל צְדִיק שֶׁהַעֲנִיק טְבַעַת יְקָרָה מְאֹד לְעַנִּי, וְאַחַר שְׂיַצָּא מִבֵּיתוֹ רַדְף אַחֲרָיו. הַעֲנִי חָשַׁב כִּי הַתְּחַרְט הַצְּדִיק - חָשַׁשׁ שְׂמָא יִתְבַּע מִמֶּנּוּ חֲזָרָה אֶת הַטְּבַעַת, לְכֵן הַחַל לְרוּץ וּלְכַרְחַת, אֶף כְּשֶׁהַצְּדִיק הַדְּבִיקוֹ, אֲמַר לוֹ: "חֲלִילָה, אֵינִי מִתְּחַרְט, אֶף כִּינּוֹן שְׂגֻלַּתִּי שֶׁהַמְּתַנֵּה יְקָרָה מְאֹד, חָשַׁשְׁתִּי, שְׂמָא לֹא תַעֲרִיכְנָה כְּרֹאוּי וְתִמְכְּרְנָה בְּזוֹל מִכְּפִי שְׂוִיָּה הַאֲמַתִּי, וְכִינּוֹן שְׂחַסְתִּי עָלֶיךָ מִהֲרַתִּי לְהוֹדִיעַךְ

פְּרִשְׁת בִּי תִשָּׂא

שֶׁהוּא כְּנֶגֶד הַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן, הֵינּוּ בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ. עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ.

כָּל שְׁעָה לְיוֹם תַּחֲשַׁב

מוֹכָא בְּסִפְרֵי שִׁיחֻת הַתְּחִיָּקוֹת, בְּשֵׁם הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ בְּעַל 'אַבְנֵי גִזְרֵי' זי"ע: 'דְּבִימִים אֱלוֹ (שֶׁל חֹדֶשׁ נִסָּן), כָּל שְׁעָה לְיוֹם תַּחֲשַׁב; וְכִשְׁנֹבֵא לְחֻשְׁבוֹן, הָרִי בְּיוֹם אֶחָד יֵשׁ עֶשְׂרִים וְאַרְבַּע שָׁעוֹת. וְכָל יוֹם מִהֵימַיִם הָרִאשׁוֹנִים שֶׁל נִסָּן הוּא כְּנֶגֶד חֹדֶשׁ שְׁלֵם שֵׁשׁ בּוֹ שְׁלִשִׁים יָמִים, אִם כֵּן בְּיָדָאֵי אֶפְלוֹ שְׁעָה אַחַת הִיא הַרְבֵּה יוֹתֵר מִיּוֹם אֶחָד.

וְכִינֵן שְׁכָל יוֹם כּוֹלֵל חֹדֶשׁ שְׁלֵם [כְּמוֹכָא בְּסִפְרֵי הַקְּדוֹשׁ 'אוֹר הַמַּאִיר' (ראש השנה)], וְהָרִי כְּלָנוּ יוֹדְעִים מֵהַ מְנַח בַּחֹדֶשׁ - כַּמָּה תּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה צְרִיכִים לְהַשִּׁיג בְּכָל חֹדֶשׁ, וְכַמָּה עֲבוּדָה, וְכַמָּה תְּפִלוֹת שְׁחֵרִית, וְכַמָּה תְּפִלוֹת מְנַחָה, וְכַמָּה תְּפִלוֹת עֲרֵבִית, וְכַמָּה הִנְחוֹת תְּפִלִּין, וְכַמָּה נְסִיווֹת צְרִיכִים לְעַמֵּד - קְטַנִּים וְגִדּוּלִים. וְהֵלֵא חֹדֶשׁ, הוּא עוֹלָם שְׁלֵם! כָּל הַהִשְׁפָּעוֹת הַלְלוּ נְכִלּוֹת בְּיוֹם אֶחָד שֶׁל נִסָּן. אִם כֵּן, בְּכָל שְׁעָה מְנַחִים חֲלָקִים גְּדוּלִים שֶׁל הַחֹדֶשׁ, וְכָל חֲצֵי שְׁעָה, וְכָל חֶמֶשׁ דְּקוֹת מְנַחִים דְּבָרִים עֲצוּמִים - וְזוֹ הִיא אַחֲרִיּוֹת גְּדוּלָה מְאֹד.

אָמְרוּ חַז"ל (ירושלמי בְּרִכּוֹת דָּף סח ע"א): 'אִם תַּעֲזֹבֵנִי יוֹם יוֹמִים אֶעֱזֹבֶנְךָ', וְאִם זֶה נֶאֱמַר בְּסֵתֶם יוֹם - אִם אָדָם עוֹזֵב אֶת הַתּוֹרָה, כָּל שָׁפֵן אִם מְאַבְדִים חֶלֶק מִהֵימַיִם הַקְּדוֹשִׁים הַלְלוּ שֶׁל נִסָּן שֶׁהֵם כְּנֶגֶד כָּל הַחֹדֶשִׁים. וְצָרִיךְ שְׁתַּהֲיֶה לְנֶגֶד עֵינָיו מְעַלֵּת וְקִדְשֵׁת הַחֹדֶשׁ. בְּרוּחַ דְּבָרֵי הַפְּטֻרָה פְּרִשְׁת הַחֹדֶשׁ [שֶׁהִיא הַקְּדָמָה לַחֹדֶשׁ נִסָּן]: "בְּיוֹם הַחֹדֶשׁ יִפְתַּח" (יחזקאל מו, א), בְּיוֹם שֶׁנֶּחֱשַׁב כְּחֹדֶשׁ, נִפְתַּחִים שְׁעָרֵי שָׁמַיִם וְשְׁעָרֵי הַלֵּב.

עֵינֵינוּ שְׂאֵנוּ קוֹרְאִים פְּרִשְׁת הַנְּשִׂאִים

בַּתְּחִלַּת הַחֹדֶשׁ מִתְחִיל עֵינֵינוּ הַנְּשִׂאִים שְׂאֵנוּ קוֹרְאִים אֶת פְּרִשְׁת הַבָּאֵת קְרִבָּנִים בְּיָמֵים הַלְלוּ,

נִסָּן - אֶבְרֵי שְׁהַנְּשִׂמָה תְּלוּיָהּ בּוֹ

בַּחֹדֶשׁ נִסָּן אָנוּ בְּבַחֲיִנָּה שֶׁל 'סְמוּךְ עַל שְׁלַחַן אֲבִיר', בְּהִיּוֹת הַחֹדֶשׁ הַזֶּה - חֹדֶשׁ הָאֲבִיב, אֵב לְכָל י"ב הַחֹדֶשִׁים, הָרִי שְׁכָל חֵינּוּ בְּחֹדֶשִׁים הַבָּאִים תְּלוּיִים וְסְמוּכִים עַל חֹדֶשׁ זֶה. מְשָׁלוּ הַצְּדִיקִים זי"ע מְשָׁל, לְאָדָם שֶׁנִּזְקֵק לְעֵבֶר נְחוּחַ, אִם הַמְדַבֵּר בְּאֶבְרֵי חֵיזוּנֵי אוּ בְּנִחוּחַ שֶׁל מַה בְּכָף, אִינוּ מְדַקְדָּק כָּל כָּף, וְעוֹבְרוֹ אֵיךְ שִׁיְהִיָּה. לֹא כֵן כְּאֶשֶׁר הַמְדַבֵּר בְּרִאשׁוֹ - אֶבְרֵי שְׁהַנְּשִׂמָה תְּלוּיָהּ בּוֹ, הוּא מְדַקְדָּק מְאֹד שִׁיְהִיָּה עַל יָדֵי הַפְּרוּפְסוֹר הַיּוֹתֵר מְמַחָה בְּעוֹלָם, כִּי מִי יִפְקִיר אֶת רִאשׁוֹ לְמִנְתַּחַת שְׂאֵנוּ בְּרֵי כָּל כָּף. כָּף הוּא חֹדֶשׁ נִסָּן כִּינֵן שֶׁהוּא 'רִאשׁ' לְחֹדֶשִׁים, הָרִי שְׂאֵין גְּבוּל לְדַקְדּוּק בְּהַתְּעוֹרְרוֹת הַנִּפְלְאָה שְׁצָרִיךְ לְהִיּוֹת אָז, כִּי הַמְדַבֵּר בְּרִאשׁ - וְלֹא בְּסֵתֶם אֶבְרֵי.

כָּל יוֹם רוֹמְזוֹ לַחֹדֶשׁ שְׁלֵם

בְּסִפְרֵי הַקְּדוֹשׁ 'אַגְרָא דְכֻלָּה' (פְּרִשְׁת פְּקוּדֵי): 'בְּיוֹם הַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ. הֵנּוּ לֵה לְמִימֵר בְּקִצּוֹר 'בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן. וְהַנְּרָאָה, עַל פִּי מַה שֶׁקְּבַלְנוּ, דְּאוֹתָן הֵי"ב יָמִים הָרִאשׁוֹנִים דְּנִסָּן יָמֵי הַקְּרִבָּת הַנְּשִׂאִים, הֵמָּה כַּח כְּלָלִי לֵי"ב חֹדֶשִׁי הַשָּׁנָה, כָּל יוֹם רוֹמְזוֹ לַחֹדֶשׁ שְׁלֵם, כֵּן שְׂמַעְנוּ מְכַבּוֹד אֲדָמוּ"ר הָרַב הַקְּדוֹשׁ מוֹרְנוּ הָרַב רַבִּי מְנַחֵם מְעַנְדֵּל זצ"ל (הָרַב הַקְּדוֹשׁ מְרִימְנוּב זי"ע), וְנִזְכִּיר הָרִאשׁוֹת: כּוֹלִין לְהַתְּבַוֵּן בְּכָל יוֹם אֵיזָה מְאֲרָעוֹת יְהִיָּה בַּחֹדֶשׁ אֲשֶׁר הוּא כְּנֶגֶד הַיּוֹם הַהוּא.

וְכַבּוֹד אֲדָמוּ"ר הָרַב הַקְּדוֹשׁ מוֹרְנוּ הָרַב יַעֲקֹב יִצְחָק (הַחֲזוֹן מְלוֹבְלִין זי"ע), הָיָה כּוֹתֵב בְּרוּחַ קְדוֹשׁוֹ בְּכָל יוֹם מַה יְהִיָּה בְּכָל חֹדֶשׁ, כְּנֹדַע הַדְּבָר בְּפִרְסוּם לְחַבּוּרָתָנוּ קְדוֹשׁ, וְכַבּוֹתוֹ הַשָּׁנָה שְׁנִתְּבַקֵּשׁ בִּישִׁיבָה שֶׁל מְעַלָּה בַּחֹדֶשׁ מְנַחֵם, לֹא כְּתֵב רַק עַד מְנַחֵם, וְהַעֲנִין הוּא בְּפִרְסוּם. וְאִם כֵּן לְפִי זֶה יוֹם הָרִאשׁוֹן, הוּא כְּנֶגֶד כָּל הַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן. וְזֶה שְׂכָתוֹב: "בְּיוֹם הַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן", רְצוּנוֹ לֹמֵר, בְּאוֹתוֹ יוֹם

פְּרֻשַׁת בֵּי תְּשׁוּא

חֲנֻכַּת הַמְּזֻבָּח, שְׁזָה בְּחֵינַת חֲזוּק וְהִתְחַלָּה לַחֲדָשׁ שְׁלוֹ.

כְּתוּב (מְשָׁלִי כב, ו): "חֲנֻךְ לְנַעַר עַל פִּי דְרָכֹו". וְהַעֲנֵן, כִּי בַחֲדָשׁ נִסָּן כָּל אֶחָד זֹכֶה לְבַחֲיַנַת נַעַר, כְּמוֹ אָבִיב שְׁמַתְחִיל לְפָרֵחַ מִחֲדָשׁ. כְּמוֹ שְׁכַתּוּב: "הַחֲדָשׁ הַזֶּה לָכֶם", מִתְחַלֵּת שְׁנָה חֲדָשָׁה, שֶׁהִיא קוֹמָה חֲדָשָׁה, וּמִתְגַּלְגֶּלֶת זְמַן שֶׁל (רַמְבַּם ב, ב): "זְכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרֶיךָ". וּבְזִמְנֵן הַזֶּה שֶׁל חֲנֻכַּת הַנְּשִׂאִים הוּא בְּחֵינַת: "חֲנֻךְ לְנַעַר עַל פִּי דְרָכֹו" – מְחַנְכִים אוֹתָנוּ, מִמִּילָא גַם כִּי יִזְקִין – הֵינּוּ כָּל הַשְּׁנָה. "לֹא יִסּוּר מִמֶּנָּה". וּבְכָל יוֹם נְשִׂיא אַחַר מֵאִיר לָנוּ בַחֲדָשׁ הַמְּכֻוֹן כְּנֶגְדּוֹ, וְעַל יָדֵי זֶה נִבּוֹא לְהִתְקַרְבוֹת וְהַשְׂרָאָת הַשְּׂכִינָה, וְנְשִׂיא הוּא מְלִשׁוֹן נְשִׂאוֹת וְרוֹמְמוֹת - כִּי הַנְּשִׂיא מְגַבִּיֶה אוֹתָנוּ.

מַעֲלַת חֲדָשׁ נִסָּן וּקְדָשׁוֹ

מוֹבָא בְּסִפְרֵי הַקְּדוֹשׁ דְּגַל מַחְנֵה אֶפְרַיִם (פְּרֻשַׁת בֵּא) זֶה הַחֲדָשׁ נִקְרָא אָבִיב וְאוֹתִיּוֹתָיו מוֹרִים עַל זֶה "בֵּי אָב", פְּרוּשׁ, בִּי גְדֻלָּה הַנִּקְרָא אָב כְּמוֹ (בְּרֵאשִׁית מֵה, ח) "שְׁמֵנִי אֶלְקִים לָאֵב לְפָרְעָה" וְגו', גַּם כִּי אָב הֵינּוּ אָב לְכָל הַחֲדָשִׁים.

גַּם יֵשׁ לוֹמַר אָב י"ב, שֶׁהוּא אָב וְרֵאשׁ לְכָל הַחֲדָשִׁים, שֶׁהֵם י"ב, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (שְׁמוֹת יב, ב): "רֵאשׁ חֲדָשִׁים", וּלְפִיכֵךְ 'בֵּי אָב' - לְשׁוֹן גְּדֻלָּה, הֵינּוּ כִּי בַחֲדָשׁ הַזֶּה נִפְסַק גְּדֻלָּה לְכָל מִי שִׁירְצָה ה' לְגַדְלוֹ וּלְהַמְלִיכוֹ.

מוֹבָא שֶׁם עוֹד: "שְׁמַעְתִּי מִן אֲדוֹנֵי אָבִי זְקַנִי, נִשְׁמַתוּ עֵדֶן, זְכַרוֹנוֹ לְבָרְכָה, לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא (רַבְנּוֹ הַבַּעַל שֶׁם טוֹב הַקְּדוֹשׁ ז"ע), שְׁאֲמַר פַּעַם אֶחָת בַּחֲדָשׁ נִסָּן לְהַרְבֵּה הַמַּגִּיד הַמְּפָרֵס מִטוֹלְטִישִׁין: "עֲתָה הֵעֵת שְׁצַרִּיכִים לְהַתְּפַלֵּל, כִּי בְּאֶחָד בְּנִסָּן רֵאשׁ הַשְּׁנָה לְמַלְכִים, וְאִז נִתְמַנֶּה בּוֹ כָּל הַשָּׂרִים וְשְׁלִטוֹנִים שְׁבַע עוֹלָם, וְלַעֲתָה עֲתָה נִתְמַנּוּ שָׂרִים לֹא טוֹבִים וְעֲתָה הוּא הֵעֵת לְהַתְּפַלֵּל; עַד כָּאֵן שְׁמַעְתִּי מִפִּי הַקְּדוֹשׁ; עַד כָּאֵן לְשׁוֹן קְדָשׁוֹ.

שְׁכָּל יוֹם הוּא יוֹם טוֹב, וְלֹא אוֹמְרִים בְּהֵם תַּחְנוּן. וְאִינוּ דְּבָר שֶׁל מַה בְּכָךְ, אֲלֵא מוֹבָא מִצְדִּיקִים ז"ע, אֲשֶׁר בְּכָל שְׁנָה בַּחֲדָשׁ נִסָּן, חוֹזֵרַת הַשְּׂרָאָת הַשְּׂכִינָה מִחֲדָשׁ, מְשַׁכֵּן חֲדָשׁ, כְּמוֹ בְּאוֹתוֹ הַדּוֹר שְׁכָּלֵל בְּתוֹכּוֹ אֶת כָּל הַדּוֹרוֹת, וּמִמְחַרַת יוֹם הַכַּפּוּרִים עַד נִסָּן, עֲסָקוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּעַבּוֹדַת הַקָּמַת הַמְּשַׁכֵּן, וְקִיְמוּ (שְׁמוֹת כה, ח): "וְעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ". וְעַד חֲנֻכָּה עֲסָקוּ בְּבִנְיָן, וְאַחַר כֵּךְ עֲסָקוּ בְּהַקְּנוֹת שֶׁל תְּשׁוּבָה וְעוֹד, כְּדֵי לְזַכּוֹת לְהַשְׂרָאָת הַשְּׂכִינָה, וְאַחֲרֵי חֲרָף קְדוֹשׁ סְפוּג בְּעַבּוֹדַת הַקְּדָשׁ וּבַהֲכַנְנָה רַבְתִּי, זְכוּ בְּרֵאשׁ חֲדָשׁ נִסָּן לְמַצִּיאוֹת הַנִּפְלְאָה שֶׁל 'וְשַׁכְנֵתִי בְּתוֹכֶם' וְדַרְשׁוּ חו"ל (מוֹבָא בְּאַלְשֵׁיף הַקְּדוֹשׁ ז"ע) - בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד.

וּמוֹבָא מִצְדִּיקִים ז"ע, שְׁבָכֵל שְׁנָה - מִיּוֹם הַכַּפּוּרִים וְעַד רֵאשׁ חֲדָשׁ נִסָּן הוּא זְמַן הַעַבּוּדָה אֲצֵל כָּל אֶחָד בְּבַחֲיַנַת חֲרִישָׁה - וְעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ: סְכוֹת, חֲנֻכָּה, שׁוֹכְבֵיִם, ד' פְּרָשִׁיּוֹת וּפּוּרִים. וּכְשֶׁבֵא חֲדָשׁ נִסָּן, זֹכֶה כָּל אֶחָד לְ"וְשַׁכְנֵתִי בְּתוֹכֶם", לְבַחֲיַנַת "וּמוֹרָא גְּדוֹל" - זֶה גְּלוּי שְׂכִינָה' (הַגְּדָה שֶׁל פֶּסַח).

וְזֶה הַעֲנֵן שְׁאֲמַרוּ חו"ל (רֵאשׁ הַשְּׁנָה ז' ע"א) "חֲדָשׁ וְהֵבֵא קֶרְבָּן מִתְּרוּמָה חֲדָשָׁה". שְׁבָכֵסֶף הַשְּׁקָלִים כָּל אֶחָד הַכְּנִיס אֶת עֲצָמִיוֹתוֹ, 'שְׁקָל' גִּימְטְרִיא 'נִפְשׁ', אֶת כָּל הַעַבּוּדָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁל הַחֲרָף, וּמִכְּסֶף זֶה הֵבִיאוּ אֶת הַקְּרִבָּנוֹת, וְהֵבִיאוּ בְּחֵינָה חֲדָשָׁה שֶׁל הַתְּקַרְבוֹת וְהַשְּׂרָאָת הַשְּׂכִינָה, וְאִף שֶׁהֵיּוֹם אֵין קְרִבָּנוֹת בְּפַעַל, מְכַל מְקוֹם הַתְּפִלוֹת שֶׁלָּנוּ הֵם בְּבַחֲיַנַת זו, כְּפִדּוּעַ מִסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים, שְׁמַנִּיסָן מִתְחִילָה הָאָרֶה חֲדָשָׁה שֶׁל תְּפִלָּה, וּמִתְחִילִים מִתְּנָה חֲדָשָׁה שֶׁל "וְשַׁכְנֵתִי בְּתוֹכֶם".

וְיָדוּעַ מִהָאֲרִיז"ל, שְׁכָּל שְׁבֵט מִהֵי"ב שְׁבֵטִים מֵאִיר לְחֲדָשׁ אֶחָד, י"ב חֲדָשִׁים - י"ב שְׁבֵטִים (טוֹר אֲרַח חַיִּים סִימָן תִּזוּ בְּשֵׁם אֲחִיו רַבִּי יְהוּדָה). וְהַנְּשִׂאִים הַקְּדוּשִׁים נִתְּנוּ כַּח לְהַמְשִׁיף אֶת הַשְּׂרָאָת הַשְּׂכִינָה שֶׁל נִסָּן לְכָל הַשְּׁנָה, כָּל נְשִׂיא הַמְּשִׁיף אֶת הַשְּׂרָאָת הַשְּׂכִינָה לְחֲדָשׁ שֶׁל הַשְּׁבֵט שְׁלוֹ, וְלָכֵן כָּל י"ב הַיָּמִים הֵיוּ בְּבַחֲיַנַת

פְּרִשְׁת כִּי תִשָּׂא

מורי ורבי, זכר צדיק לחיי העולם הבא, שבכל ראש חודש ניסן מחליפים השרים שלמעלה, ומעבירין כל אחד מהתמנותו, כדי להראותן שאינם ברשות עצמן, רק שהם תחת ממשלתו יתברך שמו פחמך ביד היוצר (עבודת ישראל - פְּרִשְׁת החדש), והוא מעדי מלכין ומקקים מלכין (דניאל ב, כא). ולזה מרמז לנו הכתוב: החדש הזה לכם, שהתחדשות השרים שלמעלה תהיה מסורה לכם, ובדיככם נתנו, ככל אשר תגזרו אפר, איזה מהם לעבר ולמנות אחר תחתיו, כן יקום. וכמו שאמר אדוני אבי מורי ורבי, זכר צדיק לחיי העולם הבא (שם), שזוהו מה שאמרו בגמרא (ראש השנה ג' ע"א) למלכי ישראל מניסן מנינן, שהשרי מעלה מנינן מניסן, על פי מלכי ישראל, מאן מלכי רבנן (גטין סב ע"א), ככל אשר יגזרו עליהם. גם מה דאיתא בגמרא (ראש השנה ב' ע"א) ראש חודש ניסן הוא ראש השנה למלכים, הוא גם כן כנ"ל, שבדי הצדיקים הפח להסיר השרים שלמעלה אשר לא טובים, ולמנות על מקומם שרים שיהיו טובים, וישו לב מלך ושרים לטוב, עלינו ועל כל ישראל.

ולזה מרמז גם כן הפסוק בפְּרִשְׁת פְּקודי (שמות מ, כח): "וישם את מסף הפתח", רוצה לומר, אותם השרי המעלה שהיו למסוף מבדיל בינינו ובין אבינו שבשמים, יהיו גם הם הפתח למשכן, יתהפכו לטובה, ויעשה לנו על ידם גם כן פתח לשכינת עזו יתברך שמו. ולזאת על פי הרב קורין פְּרִשְׁת פְּקודי או פְּרִשְׁת החדש בחדש הזה. כן יהי רצון אמך.

לְשִׁנוֹת הַתְּמִנוֹת הַשָּׂרִים

ואפשר לומר, שדבר זה שנתן לשנות התמנות השרים אינו רק אודות השרים שלמעלה, אלא אף באדם עצמו, ידוע שהוא כולל את השבועים אמות שיש בכל יחיד ויחיד, ובשנים עשר ימים ראשונים אלו, אפשר לשנותם ולהעבירם לגמרי. ועלינו להתחזק להאמין באפשרות הזאת ולהרבות בעת רצון

יכול מראש חֹדֶשׁ

אנו אומרים בהגדה של פסח - יכול מראש חֹדֶשׁ, תלמוד לומר ביום ההוא, אי ביום ההוא יכול מבעוד יום, תלמוד לומר בבעבור זה, בבעבור זה לא אמרתי אלא בשעה שמצה ומרור מנחים לפניך; ומוכא בספר הקדוש 'תפארת שלמה' (לשבת הגדול), וזו לשון קדשו: 'עקר היא ההכנה קדם פסח על המצות הנוהגים בחג הקדוש. וזה הפרוש - יכול מראש חֹדֶשׁ תלמוד לומר ביום ההוא, פרוש, שההכנה יכול להיות מראש חֹדֶשׁ - תלמוד לומר ביום ההוא. שילמד את עצמו שיהיה יכול לומר ביום ההוא לספר יציאת מצרים וכל המצות הנוהגים בלילה זאת, צריך ההכנה על זה מראש חֹדֶשׁ; עד כאן לשונו. ויש בחינה של 'הדיוט קופץ בראש', ולא על דרך השלילה, כי אם בדרך התחזקות - לקפץ למדרגות רמות על ידי הראש, הינו לעשות ההכנה נשגבה מראש חֹדֶשׁ דיקא, ועל ידי זה ליכות לכל המדרגות.

וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מִמְּלַכַת כְּהֵנִים

מוכא בספר הקדוש 'עבודת ישראל' (לשבעות) מהמגיד הקדוש רבי ישראל מקאז'ניץ זי"ע, וזו לשונו: "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש" (שמות יט, ו). 'נראה לפרש על דרך ששמעתי שהרב רבי ישראל בעל שם טוב הקדוש אמר, כשהגיע ראש חֹדֶשׁ ניסן, שהוא ראש השנה למלכים, והושיב כל מלאך על פנו, וכשראה מלאך אחד שלא ישר בעיניו היה ממנה אחר תחתיו. וזהו פרוש הפסוק "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים", רוצה לומר, שאתם תמנו ותמליכו כל המלאכים המשרתים אותי לכל הישר בעיניכם'.

ובנו הרב הקדוש רבי משה אלזקים בריעה מקאז'ניץ זי"ע, כתב בספר 'דעת משה' (לראש חֹדֶשׁ ניסן), וזו לשון קדשו: 'בפסוק "החדש הזה לכם" (שמות יב, ב) שמעתי מאדוני אבי

פְּרִשְׁת כִּי תִשָּׂא

שְׁנָאֵמַר, (קהלת א, ג): "מה יתרון לאדם בכל עמלו" וגו'. ובארו בזה, כי גם אז היה 'מֶלֶךְ', כי מלכות היא מהות עצמית ואינה תלויה בעניינים חיצוניים, כגון שליטה על מרחבים ותחומים רבים, כי אפלו אדם שהוא עני מרוד, יכול להיות מֶלֶךְ ובעל שליטה כְּאִשֶּׁר הוא שולט על עצמו, כי עקר שם 'מֶלֶךְ' אינו מחמת שמולך על אחרים, אלא שזו היא תכונה ומצב באדם עצמו.

מוֹבָא בְּנִצּוּצֵי זֶהַר (לזהר חֲדָשׁ קִנְג ע"א) - אֲשֶׁר מֶלֶךְ הוּא רֵאשִׁי תְבוּת: מ'ח, ל'ב, כ'בד. והוא כמבאר הרבה בספרי חסידות שהמח שליט על הלב בתולדתו (תניא פרק יב בשם רעיא מהימנא פְּרִשְׁת פְּנִיחָס), וכשֶׁאָדָם מְשַׁלֵּט אֶת הַמַּחַעַל עַל רִגְשׁוֹתָיו, וְעַל הַכְּפָד שֶׁהוּא - רְתִיחַת הַדְּמִים, וְנִצּוּל מִלְּבוֹא לִידֵי כְּעֵס - הוּא זְכָאֵי לְתֵאֲרָא שֶׁל מֶלֶךְ, שֶׁהוּא שְׁלִיט וּמוֹלֵךְ עַל הַכַּחֲוֹת שְׁלוֹ. וְלִכֵּן אָמְרוּ (גטין סב ע"א) מאן מְלָכִי? - רַבְּנָן! כִּי הַצְּדִיקִים זֹכִים לְשִׁלְמוֹת בְּמִדַּת הַמְּלָכוּת, וְלִכֵּן כְּתוּב בָּהֶם (שְׁמוֹת ב ג, כג): "צִדִּיק מוֹשֵׁל יִרְאֵת אֱלֹהִים", וְדָרְשׁוּ עַל זֶה (מוֹעֵד קָטָן טז ע"ב) שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גּוֹזֵר גְּזֵרָה וְהַצְּדִיק מְבַטְּלָהּ. וּמִכֵּיּוֹן שֶׁהַצְּדִיקִים שׁוֹלְטִים עַל עֲצָמָם, זֹכִים לְכַחֲוֹת עֲצוּמִים וּמְשַׁלְטֵם מִכֶּרֶת אַף לְמַעְלָה.

ה'אבן עזרא' (במדבר ו, ז) בפרושו פתב וזו לשונו: 'דע! כי כל בני אדם עבדי תאוות העולם והמלך האמתי, שיש לו גור ועטרת מלכות בראשו כל מי שהוא חפשי מן התאוות'. ויש לחקק בלב את דבריו הנפלאים של האבן עזרא, כיין ששליטה על כחות הנפש, עבור מלכות שמים היא יסוד היקרות, לכן נקראים ישראל 'מלכים', מלכים ששולטים על עצמם!

התחיל ממש מראש חֲדָשׁ

מוֹבָא בְּפִרְוֵשׁ לְהַגְדָּה שֶׁל פְּסַח מֵאֵת הַגְּאוּן הַקְּדוֹשׁ הַמְּקַבֵּל רַבִּי יִצְחָק אֵיזִיק חֲבֵר ז"ע: 'במחלקת רבי אליעזר ורבי יהושע אם בניסן נברא העולם או בתשרי, שבאמת קימא לן

זו [בפרט בערב ראש חֲדָשׁ וּבְרֵאשׁ חֲדָשׁ] בתחוננים ובתפלה לבורא העולם, ששונה לשנות כל מיני כחות שמפריעים לנו לעבד את הבורא יתברך שמו.

מוֹבָא בְּסִפְרֵי הַקְּדוֹשׁ 'קְדָשֵׁת לוי' (פְּרִשְׁת בא): 'בראש חֲדָשׁ נִסָּן מִתְחַדָּשׁ הַשָּׁפַע עַל כָּל הַשָּׁנָה, וְדָבָר הַחֲדָשׁ בְּנִקְל לַעֲשׂוֹת בּו כְּרִצּוֹנוֹ. וְזֶהוּ הַחֲדָשׁ, הַתְּחַדָּשׁוֹת הַשָּׁפַע הוּא לָכֶם כְּרִצּוֹנְכֶם כִּן יִתְקַדָּשׁ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת; עַד כִּאֵן לְשׁוֹנוֹ.

'ישראל אתקריאו מלכים'

מוֹבָא בְּמִשְׁנָה (ראש השנה ב' ע"א): באחד בניסן ראש השנה למלכים ולרגלים. ורמזו בזה הצדיקים ז"ע כמו שכתב בספר 'שיחות התחזקות': 'מלכים' - הינו נשמות ישראל קדושים, וכמו שאמרו חז"ל (שבת סז ע"א): 'כל ישראל בני מלכים הם'. ובתקוני זהר (ד' ע"ב) מובא: 'ישראל אתקריאו מלכים' [הינו שנקראו 'מלכים' ממש, ולא רק בני מלכים]. ובשבילם הוא אז ראש השנה להתחיל בהתחדשות נפלאה ענין קבלת מלכות שמים באהבה. 'ולרגלים' - הינו שעתה אפשר לתקן את כל ההרגלים הלא טובים, ולהשתנות לטובה לגמרי.

כל מי שהוא חפשי מן התאוות - עטרת מלכות בראשו

מוֹבָא בְּקִנְטָרְס בְּעִנְיַי חֲדָשׁ נִסָּן, שְׁעָקַר מִדַּת מְלָכוּת הַמֶּלֶךְ הוּא, שְׁשׁוֹלֵט עַל עֲצָמוֹ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ בְּמִדְרָשׁ (בְּרֵאשִׁית רַבָּה לז, יא): צְדִיקִים לְבָם בְּרִשׁוּתָם. וְזוֹ הִיא גְּדִלוֹת אֲמִתִּית! שְׁאֲנָשִׁים מְסֻגְלִים לְשִׁלֵּט עַל עֲצָמָם! וְכִמוֹ שֶׁשָּׁנִינוּ (אבות ד, א): 'איזהו גבור הכובש את יצרו, שְׁנָאֵמַר (משלי טז, לב): "טוב ארך אפים מגבור ומשל ברוחו מלכד עיר"'.
ומצינו אצל שלמה המלך בגמרא (סנהדרין כ' ע"ב): 'לכסוף לא מלך אלא על מקלו,

פְּרִשְׁת בִּי תִשָּׂא

טוב שְׁלוֹ, וְעָרַב פֶּסַח וַיְמִי הַפֶּסַח גּוֹפֵא, וְאִסְרוּ חַג, אִם כֵּן יֵצֵא רַב הַחֹדֶשׁ בְּקִדְשָׁהּ, לְפִיכָף עוֹשִׂין כְּלוּ קִדְשׁ.

כְּתַב הַשֵּׁל"ה הַקְּדוֹשׁ (מִסְכַּת פְּסָחִים, פָּרָק נֹר מִצְוָה): הַרְדָּךְ רָמְזוּ נוֹכַל לֹמַר דְּהַפְּסוּק רֹמְזוּ "הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם רֵאשׁ חֲדָשִׁים", כְּלוֹמַר, הַחֹדֶשׁ כְּלוּ הוּא רֵאשׁ חֲדָשִׁים, כִּי כָּל יוֹם יוֹם הוּא פְּרֵאשׁ חֲדָשׁ, וְכִמּוֹ שֶׁפְּתַב הַטּוֹר (סִימָן תַּכְט) בְּשֵׁם מִסְכַּת סוֹפְרִים, דְּאִין מִתְעַנִּין בְּנִסָּן מִפְּנֵי שֶׁבְּאַחַד בְּנִסָּן הוֹקֵם הַמֶּשֶׁכֶן, וַי"ב נְשִׂאִים הַקְּרִיבוּ קֶרְבָּנָם כּו'; וְלִכְּן כְּמוֹ שֶׁפְּרֵאשׁ חֲדָשׁ נוֹהֲגִים לְהַתְקַדֵּשׁ בְּיוֹתֵר וְכו'. וַיֵּשׁ נוֹהֲגִים תְּעַנִּית דְּבוּר פְּרֵאשׁ חֲדָשׁ, גַּם בְּיַמֵּי נִסָּן הַקְּדוֹשִׁים יֵשׁ לְהַחֲשִׁיבָם כִּימֵי תְּשׁוּבָה מְרוֹמְמִים בְּתַקוֹן הַמַּעֲשִׂים וְכו'.

רֵאשׁ חֲדָשׁ וְלֹא תַחֲלַת חֲדָשׁ

מוֹבָא בְּסִפְרֵי הַקְּדוֹשׁ 'פְּרִי צְדִיק' (פְּרִשְׁת הַחֹדֶשׁ אוֹת ו'): 'מֵהָאֵי טַעְמָא נִקְרָא רֵאשׁ חֲדָשׁ וְלֹא תַחֲלַת חֲדָשׁ שֶׁהוּא רֵאשׁ שֶׁל כָּל הַחֹדֶשׁ, וְהֵינּוּ שֶׁכָּל קִדְשַׁת הַחֹדֶשׁ כְּלוּל בְּרֵאשׁ חֲדָשׁ וּבְתֵר רֵישׁא גּוֹפֵא אָזִיל (כְּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ עֲרוּבִין מֵא ע"א) וְצָרִיף לְהַרְגִישׁ הַקְּדוּשָׁה מֵהַרְגֵּל שְׁבוּ בְּאַחַד בּוּ שֶׁהוּא רֵאשׁ חֲדָשׁ. וְכֵן 'רֵאשׁ' הַשְּׁנָה, פְּרוּשׁוֹ, רֵאשׁ שֶׁל כָּל הַשְּׁנָה. וְזֵהוּ 'רֵאשׁ' הַשְּׁנָה לְרִגְלִים, שֶׁכָּל קִדְשַׁת הַמוֹעֲדוֹת כְּלוּלוֹת בְּרִגְלֵי דְּפֶסַח. וְזֵה שֶׁנֶּאֱמָר: "הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם רֵאשׁ חֲדָשִׁים", שֶׁנִּכְלָל בּוֹ קִדְשַׁת כָּל הַמוֹעֲדוֹת שֶׁבְּכָל חֲדָשִׁים; עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ.

מְצִינּוּ שֶׁהַנְּהֻגַת הָאָדָם בְּתַחֲלַת הַשְּׁנָה מְשַׁפֵּיעָה עַל כָּל הַשְּׁנָה כְּלָהּ, לִכְּן אוֹכְלִים סִימְנֵי בְּרִכָּה בְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה וְכו', כְּמוֹ כֵּן הוּא בְּרֵאשׁ חֲדָשׁ, שֶׁפְּעֻלוֹתָיו אֵז מְשַׁפֵּיעוֹת עַל כָּל הַחֹדֶשׁ. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְרֵים הַקְּדוֹשִׁים, שֶׁכָּל מֵה שֵׁישׁ בְּמַהֲלָךְ כָּל הַחֹדֶשׁ נִמְצָא בְּכַח בְּרֵאשׁ חֲדָשׁ, שֶׁהוּא לְרֵת חֲדָשׁ. וְכִמּוֹ שֶׁאֲמָר הַגֵּר"א, שֶׁכָּל הַתַּחֲלָה כּוֹלֶלֶת בְּתוֹכָהּ אֶת הַכֹּל, וּבְתַבַּת 'בְּרֵאשִׁית' שֶׁהִיא תַחֲלַת הַתּוֹרָה - תִּמְצָא אֶת כָּל הַתּוֹרָה כְּלָהּ.

לְהַלְכָה כְּשִׁנְיָהֶם, לְתַקּוּפָה - פְּרִבֵּי יְהוֹשֻׁעַ, וְלִבְרִיאַת הָעוֹלָם - פְּרִבֵּי אֱלִיעֶזֶר. וּמִבְּאֵר בְּכַתְבֵי הָאֲרִיז"ל, שֶׁבְּמַחְשָׁבָה הִיָּתָה בְּרִיאַת הָעוֹלָם - בְּתִשְׁרִי, וּבְלִדָּה - בְּנִסָּן. וַיֵּשׁ כָּאֵן גַּם כֵּן בְּוִנָּה אַחֲרַת, שֶׁתִּשְׁרִי הוּא הַתַּחֲלַת סְדוּר הָעוֹלָם בְּנֵהוּג הַטְּבַעִי, וְעַנִּין הַתַּחֲלַת סְדוּרוֹ לְמַעֲלָה מִן הַטְּבַע, וְלִכְּן לְמַלְכֵי יִשְׂרָאֵל מִנִּסָּן מְנִינִן, שֶׁהֵם תְּלוּיִים בְּהַשְּׁגָחָה, וְלִכְּן כְּתִיב "הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם רֵאשׁ חֲדָשִׁים" וְגו', וּבְעֵצַת בִּיאַת רֵאשׁ חֲדָשׁ נִסָּן שְׁבוּ יֵצְאוּ מִמִּצְרַיִם אִז הִיָּה סְדוּרוֹ בְּעַנִּין הַנְּסִי, וְנִמְצָא שֶׁהַתַּחֲלִיל מִמֶּשׁ מְרֵאשׁ חֲדָשׁ; עַד כָּאֵן לְשׁוֹן קִדְשׁוֹ.

כְּתַב הַרְמַב"ן (בְּסוֹף פְּרִשְׁת בֵּא): 'אִין לְאָדָם חֲלַק בְּתוֹרַת מֹשֶׁה רַבְּנּוּ עַד שֶׁנֶּאֱמָר בְּכָל דְּבָרֵינוּ וּמִקְרִינוּ שֶׁכְּלָם נִסִּים אִין בְּהֵם טְבַע וּמִנְהֻגוֹ שֶׁל עוֹלָם, בֵּין בְּרַבִּים בֵּין בְּיַחֲדִיד; וְאַחַר שֶׁאֲנוּ יוֹדְעִים שֶׁהַכֹּל בְּהַשְּׁגָחָה, אֲנוּ יְכוּלִים לְחַלֵּק וְלֹמַר, שֵׁישׁ שְׁתֵּי הַנְּהֻגוֹת - יֵשׁ הַנְּהֻגָה נְסִית שֶׁמְשַׁדְּדַת הַטְּבַע, וַיֵּשׁ הַנְּהֻגָה הַנִּרְאִית כְּטְבַעִית. כְּמוֹ שֶׁהַגְּדִירָה הַגְּאוֹן הַחֲזוֹן אִישׁ זִי"ע בְּקִבְצֵי אַגְרוֹת (אַגְרַת עֵה): 'הַרְצוֹן הַיּוֹתֵר מִתְמִיד שֶׁל הַבוֹרָא יַתְבָּרָךְ'.

וְנִמְצָא שֶׁבְּיוֹם הַדִּין שֶׁבְּחֹדֶשׁ תִּשְׁרִי, שֶׁאִז נִגְזַר הַדִּין וְנִסְדַּר הָעוֹלָם עַל פִּי הַהַנְּהֻגָה הַקְּבוּעָה שֶׁל הַמַּהֲלָךְ הַטְּבַעִי, אֲמוֹת הָעוֹלָם שֶׁנִּתְּוִנִים תַּחַת שְׁלִיטַת הַטְּבַע נִדְּוִנִים אִז, וְכָל בְּאֵי עוֹלָם בְּאִים לְפָנָיו כְּבִנֵי מְרוֹן, בְּרַם בְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה דְּחֹדֶשׁ נִסָּן שֵׁישׁ סֵדֵר מִיָּתֵד עַל פִּי הַהַנְּהֻגָה שֶׁלְּמַעֲלָה מִן הַטְּבַע, זֶה שִׁיף רַק לְנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל הַחַצּוֹבוֹת תַּחַת כֶּסֶף הַכְּבוֹד (כְּמוֹבָא בְּשַׁעֲרֵי תְּשׁוּבָה שַׁעַר ב סִימָן יח), וְהֵם שֵׁיכִים בְּיוֹתֵר לִימֵי נִסָּן הַקְּדוֹשִׁים, שֶׁבְּהֵם מְאִירָה הַהֲאָרָה שֶׁלְּמַעֲלָה מֵהַטְּבַע.

עוֹשִׂין כְּלוּ קִדְשׁ

מוֹבָא בְּשֵׁלְחָן עֲרוּף (סִימָן תַּכְט סַעִיף ב) אִין נוֹפְלִים עַל פְּגִיָּהֶם בְּכָל חֲדָשׁ נִסָּן. וּבְמִשְׁנָה בְּרוּרָה (סַעִיף קָטָן ז) כְּתַב: 'מִפְּנֵי שֵׁי"ב נְשִׂאִים הַקְּרִיבוּ בִּי"ב יָמִים, וְכָל יְמֵי הַקְּרִבָּן, הִיָּה יוֹם

פְּרֻשֵׁת כִּי תִשָּׂא

כָּא לְיָדֵי בְטוּי בְּהִתְחַדְּשׁוֹת הַרוּחָנִית הַפְּנִימִית.
כְּמוֹכָא בְּסִפְרֵי הַקְּדוּשׁ 'שְׁפַת אֲמַת' (אָמַר, תְּרַמ"ב):
'כָּל הַטָּבַע, וְכָל שְׁנוֹי הַזְּמַנִּים, שֶׁל כָּל יְמוֹת
הַשָּׁנָה - רָמְזוּ עַל הַהִנְהָגָה הַרוּחָנִית'.

כְּתַב הַרְד"ק בְּסִפְרֵי הַשְּׂרָשִׁים. וְכֵן הַמְּלַבֵּי"ם
(שְׁמוֹת יב, יב), שֶׁהֵתְחַדְּשׁוֹת דְּרָאשׁ חֲדָשׁ אֵינָה
רַק אֲצֵל הַלְּבָנָה שֶׁהוֹלֶכֶת וְגִדְלָה כְּמוֹ שְׂאֵנִי
אוֹמְרִים בְּכַרְפַּת הַלְּבָנָה 'שֶׁהֵם עֲתִידִים
לְהִתְחַדֵּשׁ כְּמוֹתָה', אֲלֵא יֵשׁ הִתְחַדְּשׁוֹת בְּלִמּוּד
הַתּוֹרָה, כְּמוֹכָא בְּתַנְא דְּבִי אֵלֵיהּ (רַבָּה פְּרָק יח),
עַל הַפְּסוּק (יחזקאל יז, יב): 'לְחַדְּשׁוּ יְבַכֵּר -
לְמַחְדְּשֵׁי תוֹרָה שְׂמַחְדְּשִׁין אֶת הַתּוֹרָה בְּכָל
יוֹם תָּמִיד'.

גַּם הַבְּרִיאָה שְׂמַחְדְּשֵׁת בְּכָל יוֹם, זֶהוּ עַל
יְדֵי הַתּוֹרָה כְּמוֹכָא בְּמִדְרָשׁ (בְּרַאשִׁית רַבָּה א, א):
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הִסְתַּכֵּל בַּתּוֹרָה וּבְרָא עֲלֵמָא
[וּבְזֵהר הַקְּדוּשׁ (בְּרַאשִׁית מו ע"א) מוֹכָא: בְּאוֹרֵיתָא
אֲתַבְּנִי עֲלֵמָא, הֵדָא הוּא דְּכָתִיב (מְשַׁלֵּי ג, ט):
"ה' בְּחֻכְמָה יָסַד אֶרֶץ", וְאֵם ה' מְחַדְּשׁ בְּטוּבוֹ
בְּכָל יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְּרַאשִׁית וְדַאי שְׂמַחְדְּשׁוּ
עַל יְדֵי הַתּוֹרָה!]

'חֲמִיץ' הוּא רוֹמְזוּ לְיִצְרֵי הָרַע

בְּעַת הַזֹּאת אָנוּ עוֹסְקִין בְּנִקְיוֹן הַבַּיִת
מִהַחֲמִץ, וּמוֹכָא בְּסִפְרֵי הַקְּדוּשִׁים (זֵהר הַקְּדוּשׁ
ח"ב דף מ' ע"ב; קפ"ב ע"א, רַעֲיָא מִהֵימְנָא ח"ב מ' ע"א,
וְרָאָה שׁוֹ"ת הַרְד"ב"ו סִימָן תתקע"ז וְח"ג סִימָן תקמו)
אֲשֶׁר 'חֲמִץ' הוּא רוֹמְזוּ לְיִצְרֵי הָרַע. וְכַלְשׁוֹן
חַז"ל (בְּרַכּוֹת יז ע"א): 'רְבוּן הָעוֹלָמִים, גְּלוּי
וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ שְׂרָצוֹנָנוּ לְעִשׂוֹת רָצוֹנְךָ וּמִי מַעֲכָב
שָׂאוֹר שֶׁבְּעֶסֶה וְשֶׁעָבוֹד מְלָכִיּוֹת'. וְעַכְשָׁו
מִתְחַלְלִים לְסֵלֶקוֹ, מִתְנַקִּים מִמֶּנּוּ לְגַמְרֵי,
וּמִתְחַדְּשִׁים וּמִטְהַרִּים כְּאִשָּׁה שֶׁנִּטְהַרְתָּ
וּמִתְחַדְּשֵׁת. כְּתָבוּ גְדוּלֵי הַדּוֹרוֹת ז"ע, שֶׁסּוּד
הִתְחַדְּשׁוֹת הוּא בְּכָל הָעֲנִינִים שֶׁהִכֵּל נַעֲשֵׂה
נִפְלָא וּמְרוֹמֵם בְּיֹתֵר עַל יְדֵי שְׂאָדָם מְחַדְּשׁ
אֶת עֲצָמוֹ וְזוֹכֵה לְהִיּוֹת כְּבָרִיָּה חֲדָשָׁה, וְכַמִּי
שֶׁנּוֹלַד מִחֲדָשׁ.

כְּתַב הַרְמ"א (יִוְרָה דְּעָה סִימָן קעט סעיף ב'; בְּשֵׁם
הַסֵּמ"ק סִימָן קלו) נִהְיָה לְהִתְחַלֵּל לְלַמֵּד בְּרַאשׁ
חֲדָשׁ, כִּי אָף עַל פִּי שְׂאִין נַחוּשׁ יֵשׁ סִימָן.
וּבְבִאֹר הַגַּרְמ"א צִיָּן לְכַמָּה מְקוֹמוֹת שֶׁנִּהְיָה
בָּהֶם לְסִימָן טוֹב, וּבְיַנְיָהֶם מָה שְׂאָמְרוּ בְּגִמְרָא
(פְּרִיטוֹת ר' ע"א), שֶׁנִּהְיָה לְאֶלֶל סִימָנִים בְּרַאשׁ
הַשָּׁנָה לְסִימְנָא טָבָא. [יָדוּעַ שֶׁהַחֲזוֹן אִישׁ זִי"ע,
הִיָּה מִתְאַמֵּץ בְּיֹתֵר בְּלִמּוּדוֹ בְּרַאשׁ חֲדָשׁ].
וְאֵם בְּכָל רֹאשׁ חֲדָשׁ כָּךְ, אֲזִי בְּרַאשׁ חֲדָשׁ
נִיָּסֵן, שֶׁהוּא מְשַׁפִּיעַ, לֹא רַק עַל כָּל חֲדָשׁ
נִיָּסֵן, אֲלֵא עַל כָּל הַחֲדָשִׁים כֻּלָּם - עַל אַחַת
כְּמָה וְכְמָה שְׂמַחְרִיבִים אָנוּ לְהוֹסִיף בְּכָל עוֹ
וְתַעֲצוּמוֹת בַּתּוֹרָה וְעִבּוּדַת הַשֵּׁם, בְּיֹתֵר שְׂאֵת
וְיֹתֵר עוֹ, לְכֵן עָלִינוּ לְבוֹא בְּתַחֲנָה לְבוֹרָא
עוֹלָם, שְׂיִזְכְּנוּ לְעִשׂוֹת אֶת מָה שְׂאֲפָשֵׁר עַל
הַצַּד הַטוֹב בְּיֹתֵר בְּעִבּוּדַת ה' יִתְבָּרַךְ, כֵּן
אֶחָד בְּמָה שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְזַמֵּן לוֹ.

שֵׁם הַחֲדָשׁ - חֲדָשׁ הָאֲבִיב

שֵׁם הַחֲדָשׁ הַזֶּה מוֹכָא בַּתּוֹרָה (שְׁמוֹת יג,
דְּבָרִים טו): "חֲדָשׁ הָאֲבִיב"; וְכְמוֹכָן שְׂאִינוּ סֵתֵם
שֵׁם בְּעֲלֵמָא, עַל שֵׁם הַפְּרִיחָה וְהַלְּבָלוּב, אֲלֵא
וְדַאי שֵׁשׁ בְּזָה עֲנִין עֲמַק מְאֹד, וְנוֹגַע לְעִבּוּדָה
בְּהִתְחַזְּקוֹת בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם.

אֵימָא בְּגִמְרָא (סְנֵהֲרִין יא ע"ב): עַל שְׁלִשָּׁה
דְּבָרִים מְעַבְרִים אֶת הַשָּׁנָה, אֶחָד מֵהֶם עַל
הָאֲבִיב, וְרַש"י פִּרְשׁ, אֵם הוּא רֹאָה שֶׁהִתְבוֹאָה
לֹא בְּשִׁלָּה, דּוֹאָגִים לְעַבֵּר אֶת הַשָּׁנָה, וְעוֹשִׂים
אֲדָר פְּעַמִּים, וְכַדִּי שְׂבִיבֹא נִיָּסֵן בְּחֲדָשׁ הָאֲבִיב,
בְּזַמַּן שֶׁהִתְבוֹאָה כְּכָר בְּשִׁלָּה, הָאֲבִיב זְמַן שֶׁל
פְּרִיחָה כְּמוֹכָא בְּגִמְרָא (בְּרַכּוֹת מג ע"ב): 'הֵאֵי
מֵאֵן דְּנִפְיָק בְּיוֹמֵי דְּנִיָּסֵן, וְחַזִּי לְאֵילָנֵי דְּמְלַבְּלָבִי
[מִי שְׂיִוצָא חֲחוּצָה בְּיַמֵּי נִיָּסֵן וְרֹאָה אֶת
הָאֵילָנוֹת שְׂמֵלְבָלְבִים], אוֹמֵר, "בְּרוּךְ שֶׁלֹּא חִסַּר
בְּעוֹלָמוֹ כְּלוּם, וּבְרָא בּוֹ בְּרִיּוֹת טוֹבוֹת וְאֵילָנוֹת
טוֹבוֹת לְהִתְנַאוֹת בָּהֶם בְּנֵי אָדָם". וְכַמּוֹ
שֶׁהַפְּרִיחָה וְהִתְחַדְּשׁוֹת הַמְרַעְעֶנֶת הַזֹּאת
מִתְגַּלָּה לְעֵין כָּל בְּנֵי שְׂמִיּוֹת הַחִיצוֹנִית שֶׁל
הָעוֹלָם עִם הָאֵילָנוֹת הַמְּלַבְּלָבִים וְכוּ', כָּךְ זֶה

פְּרִשְׁת כִּי תִשָּׂא

יכול להשיג השגה גדולה בתורה יותר מבאמצע הזמן, כי נוטל את שְׂכַר מְסִירוֹת נַפְשׁוֹ לַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה. לְכֵן עוֹד בְּטָרִם הַגִּיעַ הַזְמַן הַקְּדוּשׁ שֶׁל יְמֵי נִיסָן, עַל הָאָדָם לִקְבֹּעַ לוֹ סֵדֶר בְּלִמּוּד וּלְסַדֵּר אֶת זְמַנּוֹ בְּאִפְסָן שְׁלֵא יָבֹא לִיְדֵי בְטוּל תּוֹרָה עִם כָּל הַהֲכָנוֹת לְחַג הַפֶּסַח.

[נְכַמּוּבָן שְׁבַשְׁעָה שְׁצָרִיף לְטַל אֶת חֶלְקוֹ בְּעִבּוּדוֹת הַנִּקְיוֹן וּבַהֲכָנָה הַמַּעֲשִׂית לְחַג - צָרִיף שְׁיַעֲשֶׂה הַכֹּל בְּשִׂמְחָה וּבְחֵדוּהָ גְדוּלָה, וְכָל מַה שְׁצָרִיף לַעֲשׂוֹת בַּבַּיִת, יִהְיֶה בְּעֵינָיו כְּקֹדֶשׁ קִדְשִׁים, כְּמוֹ כָּל מִצְוָה שֶׁנִּרְאִית בְּעֵינָיו יוֹתֵר גְּדוּלָה וְיוֹתֵר נְעֻלִית, כְּשׁוֹפֵר, תְּפִלִּין וְכִלְמוּד תּוֹרָה, כִּי זֶה מְקַדֵּשׁ וּמְטַהֵר אֶת הַיְהוּדִי, בְּבַחֲיִנַת (מְשָׁלִי ג, ו): "בְּכָל דְּרָכֶיךָ דַּעְהוּ", וְכִמּוֹ שֶׁהָאָרִיף מְרַן בְּשִׁלְחַן עֲרוּף (סִימָן רֵלֵא) שִׁיְהִי כָּל מַעֲשִׂיו לְשֵׁם שָׁמַיִם, וְאִפְלוּ הַדְּבָרִים הַגִּשְׁמִיִּים - יִכּוֹן בָּהֶם לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ. וְלִפְעָמִים בְּבַחֲיִנַת מְסִימֹת הַעֲבֻדוֹת הַגִּשְׁמִיֹּת יוֹתֵר נְעֻלוֹת מִהַעֲבֻדוֹת הַרוּחָנִיֹּת, כִּי כִּיּוֹן שֶׁהָאָרִיף כְּלָה רְחוּקָה מִבַּיִת הַמְּדֻרָשׁ וּבַיִת הַפְּנִסֶת, וְאִף עַל פִּי כֵן מִתְחַזֵּק אִזּוֹ לִהְיוֹת דְּבוּק בַּהֶשֶׁם יִתְבָּרַךְ - שְׁכָרוֹ רַב, וּמִתְעַלֶּה בְּיוֹתֵר].

לְנַצֵּל אֶת הַמְּצִיאוֹת וְהַמְּצָב

בְּדוֹרְנוֹ יִרְדֶּה חֲלָשָׁה לְעוֹלָם, וְצָרִיף הַרְבֵּה הַתְּבוֹנָנוֹת אִיף לְנַצֵּל אֶת הַמְּצִיאוֹת וְהַמְּצָב, שְׁבָכֵל זֹאת לֹא נִהְיֶה בְּטָלִים מִן הַתּוֹרָה, כִּיּוֹם יֵשׁ בְּעוֹלָם מְכַשִּׁירִים טְכְנֹלוֹגִיִּים מִתְקַדְמִים, שְׁעַל יָדָם יִכּוֹל אָדָם לְנַצֵּל זְמַנִּים אַבּוּדִים לְלִמּוּד הַתּוֹרָה, לְהַאֲזִינָה וּלְהַקְשִׁיבָה לְשַׁעוּרִים וְכוּ', בְּבַחֲיִנַת (מְשָׁלִי טו, ד): "כָּל פְּעַל ה' לַמַּעֲנֶהוּ", וְכִמּוּבָא בְּסִפְר 'יַעֲלִזוּ חֲסִידִים', שְׁכַאֲשֶׁר מִתְכוּנֵן לְשִׁבְתָּהּ, יִשְׁתַּדֵּל לֹמֵר בְּפִיו פְּסוּקִים וְכוּ', כְּדִי שִׁיְהִי מְלוּוֶה בְּדְבָרֵי תּוֹרָה. וְכִיּוֹם נִתֵּן לְקִיָּם זֹאת בְּנִקְלָה עַל יְדֵי הָאֲזִינָה לַתּוֹרָה - אֲשֶׁרִינוּ שְׁזָכִינוּ לָכֶּה! וּבְדֶרֶךְ שְׁכֹזוֹ, אִם יִשְׁכִּיל אָדָם וְיִתְבוּנֵן בְּאִמְתָּה עַל מַה שְׁיִכּוֹל לְזַכּוֹת, יוֹכֵל לְהַגִּיעַ לְמַצָּב שְׁלֵא יִלָּךְ אַרְבַּע אֲמוֹת בְּלִי תּוֹרָה.

כְּבָר הַזְכַּרְנוּ (בְּשִׁיחַת פְּרִשְׁת כִּי תִשָּׂא) אֶת אֲשֶׁר מוּבָא מִרְבְּנוֹ הַקְּדוּשׁ רַבִּי צְדוּק הַכֹּהֵן מְלוֹבְלִין זי"ע (דְּבָרֵי סוֹפְרִים, לְקִיטֵי מְאָמְרִים בְּר"ה וּבְחֻדֶשׁ דֶּף צו ע"ג): 'שְׁמַעְתִּי עַל אֶחָד קְדוּשׁ, שְׁבַפְרִשְׁת הַחֻדֶשׁ הִיָּה מְרַגֵּישׁ חֻדוּשֵׁי דְאֹרִיָּתָא דְבָרִים מְחֻדָּשִׁים'. וּבְסִפְרוֹ הַקְּדוּשׁ פְּרִי צְדִיק כְּתַב (פְּרִשְׁת הַחֻדֶשׁ אוֹת ב' דֶּף קִיח ע"ב) מְסַפֵּר מִהִיְהוּדִי הַקְּדוּשׁ (מִפְּשִׁיחָא) זי"ע, שְׁאָמַר, שְׁבַשְׁבַּת זו יֵשׁ בּוֹ הַתְּחֻדָּשׁוֹת בְּשִׁפְעָה בְּדְבָרֵי תּוֹרָה. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר הַקְּדוּשׁ 'בֵּית יִשְׂרָאֵל' בְּשֵׁם חֻדוּשֵׁי הַרִי"ם, בְּחֻדֶשׁ נִיסָן מִתְחַדֵּשׁ דֶּרֶךְ חֻדֶשׁ גַּם בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה.

כְּתוּב (שְׁמוֹת יג, ה): "וְעַבְדְּתָ אֶת הָעֶבֶדָה הַזֹּאת בְּחֻדֶשׁ הַזֶּה". כְּתַב רַבְּנוּ בְּחִי בְּפִרְשֵׁתָנוּ (לט, מב) "כֵּן עָשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת כָּל הָעֶבֶדוּתָהּ". הִיָּה צָרִיף לֹמֵר אֶת כָּל הַמְּלָאכָה, אֲבָל הַכְּתוּב קָרָא לְמְלָאכַת הַמְּשָׁפֵן 'עֶבֶדוּתָהּ', שְׁעָשׂוֹ אוֹתָהּ לְעֶבֶדוֹת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כְּעֵנָן שְׁכַתוּב (שְׁמוֹת כג, כה) "וְעַבְדְּתֶם אֶת ה' אֱלֹהֵיכֶם", וְכַתִּיב (דְּבָרִים יג, ה) "וְאֵתוּ תַעֲבֹדוּ" עַד כְּאֵן. נִמְצָא שְׁאִף 'הָעֶבֶדוּתָהּ' הַזֹּאת קָאִי עַל עֶבֶדוֹת הַשֵּׁם, כִּי אִפְשָׁר לְהַתְּחַדֵּשׁ עִתָּהּ מְאֹד בְּעֶבֶדוֹת הַשֵּׁם, בְּכָל פְּרֻטְיָהּ וְעֵנָיָהּ.

אָדָם הַלּוּמָד בְּזְמַנִּים הַפְּנוּיִים אֲצֵל בְּנֵי אָדָם

מוּבָא בְּגִמְרָא (סְפָה נב ע"א): 'כָּל הַגְּדוּל מְחַבְרוֹ - יִצְרוּ גְדוּל הַיְמִנּוּ'; וְדוֹקָא בְּזְמַן מְרוּמָם וְיָקָר שְׁפֹזָה הַכוֹלֵל אֶת כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה - יִשְׁנֵן הַתְּגַבְרִיּוֹת גְּדוּלוֹת שֶׁל יִצָּר הַרְעָה לְבַטֵּל תּוֹרָה מִכָּל מִינֵי סְבוּת, הֵן מִחֻמַּת הַהֲכָנוֹת הַמְּרַבּוֹת שִׁישׁ לְחַג הַפֶּסַח, וְהֵן מִחֻמַּת הָאָוִירָה שֶׁל יְמֵי 'בֵּין הַזְּמַנִּים'.

מוּבָא בְּפִירוּשְׁלָמִי (בְּרִכּוֹת דֶּף סד ע"א): 'תְּגִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי אוֹמֵר, אִם רְאִיתָ אֶת הַבְּרִיּוֹת שֶׁנִּתְאַשְׁרוּ יְדֵיהֶן מִן הַתּוֹרָה מְאֹד, עֲמַד וְהַתְּחַזֵּק בָּהּ וְאִתָּהּ מְקַבֵּל שְׂכָר כְּלָם'. וְאוֹמְרִים בְּשֵׁם הַסְּטִיפְלָר זי"ע, כִּי כְּאֲשֶׁר אָדָם לּוּמָד בְּזְמַנִּים הַפְּנוּיִים אֲצֵל בְּנֵי אָדָם, שְׁמִתְרַפִּים אִזּוֹ מִלְמוּד הַתּוֹרָה כְּגוֹן בְּיוֹמֵי דְפַגְרָא וּבְבֵין הַזְּמַנִּים וְכוּ',

פְּרִשֵׁת כִּי תִשָּׂא

לחטף איזה זמן לעסק בתורה בכל יום. ואמר, שזהו מה שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (שבת לא ע"א): ששואלין את האדם: קבעת עתים לתורה? קבע הוא לשון גזלה, כמו שכתוב (משלי כב, כג): "קבע את קבעיהם נפש"; הינו ששואלין את האדם, אם גזל מן הזמן שהוא טרוד בעסקיו, אם גזלת מהן עתים לתורה, כי צריך האדם לחטף ולגזל עתים לתורה מתוך הטרדא והעסק; עד כאן. וזה הענין של קביעות הזמן, כי אם האדם לא 'קבע' לו את הזמן, הזמן יברח לו.

אין למכור התורה ולהחליף אותה בזהב ורב פנינים

בספר הנפלא 'דרכה של תורה' (חלק א פרק ב) מביא בענין הסדר דברים נפלאים, פמוכא בירושלמי (סוטה פרק ט' סוף הלכה יג): 'ויפסקו אנשי אמנה. אמר רבי זעירא, אנשי אמנה תורה [שאין תורתם אמנותם (קרוב העדה)]. כהדא חד רבי הוה קרי לה לאחיה בצור, והווי צוחין לה בפרגמטיא, והוה אמר, לית אנא מבטל עונתי, אין חמי למיתי, מייתי הוא.

[תרגום: נער אחד היה קורא לאחיו (שהיה לומד) שיבוא, כיון שהיו צועקים הקונים שיבוא עם סחורתו למכור, והשיב: 'אינני מבטל השעה (שקבעתי ללמד תורה) אם ראוי שיבוא לי רוח, יבוא הוא מעצמו (מהקדוש ברוך הוא, אף לאחר שאגמר הקביעות). וזהו הנקרא "תורתו אמנותו" [שמבזה כל האמנות, ובוחט בה] שימתן לו פרנסתו, והם הנקראים אנשי אמנה (קרוב העדה)].

הגאון הקדוש ה'חפץ חיים' זי"ע (בספרו 'שמירת הלשון' חלק א, שער התבונה פרק ט) מצטט את הירושלמי ופרשו של 'קרוב העדה', ומעיר: והנה זה דבר שהשכל יחיהו ודאי, כי איך יתכן שהקדוש ברוך הוא יגרע מן האדם מזונו, שקבע לו בראש השנה, עבור שלא רצה לבטל הזמן הקבוע לו לתורה?

לכל יהודי יש את חלקו בתורה

מוכא משמו של הגאון הקדוש רבי חיים מוואלוז'ין זי"ע על מאמר חכמינו זכרונם לברכה (ברכות ח' ע"א) 'גדול הנהנה מיגיע פפו יותר מירא שמים, דאלו גבי הנהנה מיגיעו כתיב (תהלים קכח, ב): אשריך וטוב לך. אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא. ואלו בירא שמים כתיב (שם קיב, א): אשרי איש ירא את ה'. ואלו וטוב לך לא כתיב, 'יגיע פפו' פרושו שהוא לפרנסתו רק בכפו, אבל הראש נשאר פנוי לעסק בו בתורה... וכמוכן שהיא דרנה גבוהה מאד, מפל מקום יש להשתדל בזה בכל מה שביכולתנו.

הקדוש ברוך הוא נותן לכל יהודי את חלקו בתורה, ועל ידי עסק התורה של כל יום, הוא שורף ומכלה את כל היצרים והתאוות שמתגברים עליו באותו יום, זהו זמן שהקדוש ברוך הוא קצב לך לעמד כנגד הכחות של היצר הרע שמתגברים עליך, ואם תנצלם בשלמות תוכל להתגבר על הכל.

קבעת עתים לתורה

צריך לעשות סדר לעצמו, ולבחן איזה זמן יותר מסגל ללמד בו יותר בישוב הדעת, ובדרך כלל בהשפמה ובשעות המאחרות, ואיזה זמן יותר מתאים לעזרה בבית, ובזמן שהוא קובע לעצמו – לא יבטלו בשום פנים. כמוכא בשלחן ערוך (ארח חיים סימן קנה סעיף א): 'קבע עת ללמודו וצריך שיהיה אותו עת קבוע שלא יעבינו אף אם סבור להרויח הרבה'; ולמי שיש זמן קבוע, הקדוש ברוך הוא הוא מסייע ששאר העסוקים מתקפלים ומתגמדים ונעשים בזמנים אחרים שאינם על חשבון הלמוד, וזוכה להספיק הרבה.

מוכא בספר הקדוש לקוטי מוהר"ן (ח"א סימן רפד): 'שמעתי בשמו, שהוכיח את אחד שאמר לו, שאין לו פנאי ללמד מחמת שעוסק במשא ומתן, אמר: שאף-על-פי-כן ראוי לו

פְּרִשְׁת בִּי תִשָּׂא

שְׁמַפְסִיד יוֹם אֶחָד או לַיְלָה אֶחָד, שֶׁהוּא מַפְסִיד מִדְּרָגָה שְׁאוֹתוֹ יוֹם, או אוֹתוֹ לַיְלָה מִמְּנֵה עֲלִיוֹ.

הַיֵּצֵר הָרַע מִפְתָּה אֶת הָאָדָם: הַיּוֹם אֵינְךָ יְכוּל - יֵשׁ לְךָ חֲתֻנָּה, יֵשׁ דְּבַר אַחֵר, וַיֵּשׁ סוּדוּרִים שׁוֹנִים, אֵתָה עֵינְךָ וְכַדוּמָה, וַיֵּשׁ לְלַמֵּד מִגְדוּלֵי יִשְׂרָאֵל, בְּבַחֲיַנֵּת 'שְׁמוּשָׁה שֶׁל תוֹרָה', כִּמָּה הָיוּ זְהִירִים בְּשִׁמְרֵת הַקְּבִיעוֹת וְהַזְמַן.

זֶה הוּא סִימָן טוֹב שֶׁהֵשֵׁם עִמּוֹ

מוֹבָא בְּסִפְר הַקְּדוּשׁ 'נַעַם אֱלִימֶלֶךְ' (פְּרִשְׁת תוֹמָה): 'סִימָן טוֹב לְאָדָם כִּשֶׁהוּא שׁוֹמֵעַ מִסִּפְרִים מִמַּעֲלוֹת הַצַּדִּיקִים וְעַבּוּדָתָם בַּקְּדוּשָׁה לְשִׁמּוֹ יִתְבַּרֵּךְ בְּאַמְתּוֹ, אִם בְּאוֹתוֹ הַפַּעַם לְבוֹ חוֹשֵׁק וּמִתְלַהֵב מְאֹד מְאֹד שִׁיזְכֶּה גַם הוּא לְעַבֵּד הַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ בְּאַמְתּוֹ, זֶה הוּא סִימָן טוֹב שֶׁהֵשֵׁם עִמּוֹ וְזֶה דְּבַר הַ"ו."

בְּסִפְר 'כָּל הַפְּתוּב לַחַיִּים' מוֹבָא מַעֲשֵׂה מִהַצַּדִּיק הַגָּאוֹן הַקְּדוּשׁ רַבִּי חַיִּים מִצְאֵנּוּ זִי"ע, שֶׁהָיוּ נוֹהֲגִים אֲנָשָׁיו לְלַמֵּד עַד שֶׁעָשָׂה מְאֻחָרָת בְּלֵילָה, נִכְנַס אֲלֵיהֶם הַרְבֵּי לְקִרְיַת אֲשֵׁמֶרֶת הַבְּקָר, וְשָׂאֵל, בְּמָה אַתֶּם עוֹסְקִים? עָנּוּ לוֹ, אָנּוּ עוֹסְקִים בְּגִדְלָתָם שֶׁל צַדִּיקִים, אָמַר לָהֶם, הִבֵּה וְאֶגִּיד לָכֶם מִדְּרָשׁ, יֵשׁ עוֹף אֶחָד בְּכַרְפֵי הַיָּם וְשִׁמוֹ 'פֶּא', הַרְגֵּלִים שֶׁלוֹ מְלֹאוֹת גִּלְדֵי צְרַעַת, בַּר מִנֵּן, וּכְשֶׁהוּא מִסְתַּכֵּל כְּלָפֵי מַטָּה, הוּא מוֹאֵס בְּחַיָּיו וְאֵינּוּ יְכוּל לְהִסְתַּכֵּל עַל עֲצָמוֹ, כְּמַעַט נִפְשׁוֹ פּוֹרַחַת, אֲבָל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרָא לוֹ זוּג כְּנָפִים יְפוֹת לְהַפְּלִיא, הַנוּצוֹת שֶׁלְהֵן נוּצָצוֹת בְּשֶׁלֶל גִּנּוּנִים, וּכְשֶׁהֲצַפּוֹר הַזֹּאת מַצְטַעֲרַת בְּרַגְלֶיהָ, הִיא פּוֹרַשֶׁת כְּנַפֶּיהָ וְדוֹאָה לְמְרוֹמִים וְרוֹאָה אֶת יְפֵי הוֹד נּוּצוֹתֶיהָ אֵיךְ שֶׁהֵן מִשְׁתַּקְפּוֹת בְּשִׁמְשׁ בְּשֶׁלֶל צְבָעִים וְזֶה מְשִׁיב אֶת נִפְשָׁהּ, כִּי אֲצִלְנוּ, כִּשְׁאֲנַחְנוּ מִסְתַּכְלִים עַל עֲצָמָנוּ אֵיךְ אָנּוּ נִרְאִים בְּמַצָּב שֶׁלָּנוּ בְּכָל פְּרֻטֵי עַבְדוּת הַשֵּׁם, כְּמַעַט פּוֹרַחַת נִפְשָׁנוּ לְמָה שֶׁאָנּוּ יְכוּלִים יוֹתֵר לְהַשִּׁיג, אֲבָל כְּשֶׁמִּסְתַּכְלִים כְּלָפֵי הַצַּדִּיקִים, פִּתְאֹם אָנּוּ מִקְבָּלִים חַיּוֹת, וְאָנּוּ רוֹצִים לְהִיּוֹת כְּמוֹתָם.

כְּתוּב רַבְּנוּ יוֹנָה (בְּבִאּוּרוֹ לְמִשְׁלֵי כַּג, כַּג): 'שֶׁלֹּא תִנִּיחַ אוֹתָהּ עֶסֶק הַתּוֹרָה וְתִשְׁכַּחנָּה כְּדֵי לְעַסֵּק בְּסַחֲוֹרָה, אֲפִי עַל פִּי שֶׁאֵתָה רוֹאָה בְּסַחֲוֹרָתְךָ רִנַּח אֲלֵפֵי זֶהָב וְכֶסֶף, כִּי אֵין לְמַכֵּר הַתּוֹרָה וְלִהְיִיךָ אוֹתָהּ בְּזֶהָב וְרַב פְּנִינִים'. וְכֵן בְּגִמְרָא (עֲרוּכִין נד ע"ב): 'רַבָּא אָמַר עֲשֵׂה מוֹעֲדִים לַתּוֹרָה! וְרַש"י פִּרְשׁ: - 'קָבְעוּ עִתִּים לְתַלְמִידֵיכֶם, שִׁידְעוּ עֵת לְבֹא וּלְשִׁנוֹת'.

בְּתַקוּנֵי הַזֵּהָר (תַּקוּן ו' כֹּא ע"א) מוֹבָא, שֶׁנִּשְׁמָה שֶׁהִיא קְבוּעָה בְּתַפְלָה אוּ בְּתוֹרָה, הִיא נַעֲשִׂית מְקוּם קְבוּעַ אֶל הַשְּׂרָאֵת הַשְּׂכִינָה בָּהּ, אֲבָל נִשְׁמָה שֶׁאֵין לָהּ קְבִיעוֹת בְּתַפְלָה אוּ בְּתוֹרָה, הַשְּׂרָאֵת הַשְּׂכִינָה עֲלֶיהָ הִיא בְּמַקְרָה.

הַגָּאוֹן הַקְּדוּשׁ ה'חַפֵּץ חַיִּים' זִי"ע (סִפְר שְׁמִירַת הַלְשׁוֹן שֶׁעַר הַתּוֹרָה פֶּרֶק ג') כְּתוּב: 'אֲפִלוּ אוֹתָם הַיָּמִים שֶׁהוּא לוֹמֵד, אִם הַקְּבִיעוֹת אֵינָה בְּתַמִּידוֹת, אֵין רוּחַ הַקְּדוּשָׁה שׁוֹרָה כָּל כֶּף עַל הַלְמוּד הַהוּא. מָה שֶׁאֵין בֵּן אִם הַקְּבִיעוֹת שֶׁלוֹ הִיא בְּתַמִּידוֹת, קְדוּשָׁה גְּדוּלָּה וְנוֹרָאָה שׁוֹרָה עַל כָּל לְמוּד וְלְמוּד'.

בְּסִפְר חוֹמַת הַדֵּת כּוֹתֵב ה'חַפֵּץ חַיִּים' (פֶּרֶק יז): 'לְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל נִתֵּן לוֹ חֵלֶק בְּתוֹרָה שֶׁיְכוּל לְהַשִּׁיגוֹ בְּעוֹדוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם, וְזֶהוּ חֵלְקוֹ בְּחַיִּים לְנִצְחָה, וְנִתֵּן לוֹ מִן הַשָּׁמַיִם מִסְפַּר הַיָּמִים לְפִי עֲרַף חֵלֶק הַהַשְׁגָּה אֲשֶׁר רוּצָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְזַכּוֹתוֹ בּוֹ, וְאִם יִבְטַל אֵיזָה יָמִים יִחְסַר לוֹ מִחֵלְקוֹ לְנִצְחָה, וְזֶהוּ שֶׁאֵמַר כָּל יָמֵי חַיָּי הַבְּלֵךְ. וְכֵן אָמַר בְּתוֹרָה: "וּפֶן יִסּוּרוּ מִלְּבָבְךָ כָּל יָמֵי חַיֶּיךָ", שֶׁהוּא קָאֵי עַל הַתּוֹרָה [כְּדֹאֵיתָא בְּמִנְחוֹת (דף צ"ט ע"ב)] וְזֶהוּ שֶׁאֵמַרוּ בְּגִמְרָא (סְנַהֲדְרִין דף ז') שֶׁשׁוֹאֲלִין לוֹ לְאָדָם בְּשַׁעַת הַדִּין קְבַעְתָּ עִתִּים לַתּוֹרָה, וְהֵינּוּ שֶׁצְרִיךְ לְקַבֵּעַ בְּכָל יוֹם עֵת לַתּוֹרָה וְלֹא יִחְסַר לוֹ אֲפִלוּ יוֹם אֶחָד'.

בְּסִפְר מַגִּיד מִיִּשְׂרָיִם לְמַרְן הַבַּיִת יוֹסֵף (פְּרִשְׁת מְצַרַע) כּוֹתֵב: 'כָּל יוֹם יֵשׁ לוֹ מִדְּרָגָה מִתְקַנֵּת וְצְרִיךְ לְהִתְעַסֵּק בּוֹ בְּתוֹרָה, וּבְעַבְדוּת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכֵן כָּל לַיְלָה. אוֹי לְמִי

פְּרִשְׁת כִּי תִשָּׂא

מֵאלוֹ הַסְּדָרִים הַקְּבוּעִים לְשׁוֹם עֲנִין בְּעוֹלָם - יְהִיָּה אֲשֶׁר יְהִיָּה, וּלְטַפֵּל בְּכָל שָׁאֵר עֲנִינָיו אֲפֵלוֹ הַדְּחוּפִים, רַק בֵּינן הַסְּדָרִים, וְאָמַר עַל עֲצָמוֹ, שֶׁרַק הוֹדוֹת לְהִנְהָגָה זֹאת הוּא זָכָה לְהִגִּיעַ לְמָה שֶׁהִגִּיעַ.

הִנְהָגָה זוֹ הַחֲלָה כְּבָר בַּשָּׁנוֹת נְעוּרָיו. הַסְּדָרִים בִּישִׁיבָה נִחְשְׁבוּ אֲצֵלוֹ לְקֹדֶשׁ קָדָשִׁים, וְעֲלֵיהֶם שָׁמַר כְּעַל בְּבַת עֵינוֹ. אֲצֵלוֹ בְּבֵית הָיָה מִצָּב שֶׁל עֲנִיּוֹת וְדַחֲקָה, כְּשֶׁאָבִיו לֹא רָצָה לְקַחַת עַל עֲצָמוֹ חוּבוֹת, הִטָּה רַבִּי שְׁלֹמָה וְלָמַן אֵת שְׁכָמוֹ לְשֹׂאת בְּעַל הַבַּיִת, וְגִלְגַּל חוּבוֹת וּגְמַחִי"ם כְּדִי לְהַקֵּל עַל פְּרִנְסַת מִשְׁפַּחְתּוֹ, כָּל הַסְּדוּרִים הַטְּכָנִיִּים הַפְּרוּכִים בַּהֲלָאוֹת מִקְּפוֹת גַּמ"ח, נִעְשׂוּ אִף וְרַק בַּשָּׁעוֹת שֶׁבֵּינן הַסְּדָרִים, וְלֹא עַל חֲשֻׁבוֹן הַסְּדָרִים בִּישִׁיבָה (סֵפֶר יְרֵבֶן שֶׁל יִשְׂרָאֵל; צִטָּט בְּסֵפֶר דְּרָכָה שֶׁל תּוֹרַת ח"א עֲמוּד צו').

הַגָּאוֹן רַבִּי יְהוּדָה עֲדָס שְׁלִיט"א, רֹאשׁ יְשִׁיבַת קוֹל יַעֲקֹב, סֵפֶר בְּדַבְרֵי הַסְּפָדוֹ עַל רַבִּי שְׁלֹמָה וְלָמַן וְצ"ל, כְּמָה מַעֲשִׂים אִיךָ שֶׁהָיָה זֶהִיר בַּקְּבִיעוֹת הַזְּמַן.

לְמָה מוֹרְשָׁה אֲתָה לְעֲצָמְךָ לְקַחַת אֵת הַזְּמַן שְׁלִי?

לְמַעַלָּה מֵאַרְבָּעִים שָׁנָה, זָכָה הַגָּאוֹן רַבִּי יְהוּדָה עֲדָס שְׁלִיט"א לְהִתְקַרֵּב אֶל הַגָּאוֹן רַבִּי שְׁלֹמָה וְלָמַן אוֹיְרָבָא, זָכָר צַדִּיק לְבִרְכָה, לְלַמַּד מִתּוֹרָתוֹ, לְהִתְבּוֹנֵן בְּהִלְכוּתָיו בְּקֹדֶשׁ, וְלִשְׁמַע מִהִגִּיעַ לְבוֹ הַטְּהוֹר. בְּהַסְּפָד שֶׁנִּשְׂאָה הָרַב עֲדָס, תֹּאֵר בְּפָנָיו קֵהַל הַשׁוֹמְעִים, כִּי צִדַּד רַבִּי שְׁלֹמָה וְלָמַן הִחְשִׁיב וַיִּקַּר אֵת הַזְּמַן. וּבְהַקְשֵׁר לְכַךָ סֵפֶר שְׁתֵּי עֲבָדוֹת, אוֹתָן שָׁמַע מִפִּי קֹדֶשׁוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁלֹמָה וְלָמַן וְצ"ל:

יְהוּדִי הִגֵּר בְּעִיר תַּל אָבִיב קָבַע עֲמוֹ פְּגִישָׁה בַּשָּׁעָה אַרְבַּע אַחֵר הַצְּהָרִים. רַבִּי שְׁלֹמָה וְלָמַן הִגִּיעַ בַּשָּׁעָה הַנְּקוּבָה, אִף הִלָּה בּוֹשֵׁשׁ מְלֻבּוֹא, וְהָרַב קָם וְהִלָּף לְעֲנִינָיו. בַּשָּׁעָה אַרְבַּע וְחֲמִשׁ עֲשָׂרָה דְּקוֹת הִגִּיעַ הַיְהוּדִי מִתַּל אָבִיב וְהִמְתִּין

אֵין רְשׁוֹת מִצַּד הַהֲלָכָה

הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק רַבִּי שְׁמַחָה זִיסֵל זִיו, הַסְּבָא מִקְלָם וְצ"ל, קָבַע לְעֲצָמוֹ בְּעַבְדוּת ה' סְדָרִים קְבוּעִים וַיִּצְיָבִים, וְשׁוֹם מִקְרָה בְּעוֹלָם לֹא הָיָה יָכוֹל לְהַפְרִיעוֹ וְלְהִזְיֹז מֵהֶם. הַשָּׁעוֹת אוֹתָן קָבַע הַסְּבָא לְלִמּוּדוֹ הָיוּ קֹדֶשׁ קָדָשִׁים, בְּהֵן לֹא קָבַל שׁוֹם אָדָם לְלֹא יוֹצֵא מִן הַכֶּלֶל, וְלֹא פָנָה לְשׁוֹם עֲנִין שֶׁבְּעוֹלָם. הָיוּ מִקְרִים שֶׁאֲנָשִׁים שׁוֹנִים דְּפָקוּ בְּעֲצָמָה רַבָּה עַל דְּלַת חֲדָרוֹ, וְדָרְשׁוּ בְּמִפְגִּיעַ לְהַכְנִס אֵלָיו. וְלִמְרוֹת הַכֶּלֶל, לֹא זָז רַבִּי שְׁמַחָה זִיסֵל מִמִּשְׁנָתוֹ, וּבְהִיּוֹתוֹ נֶאֱמַן לְדָרְכוֹ, שֶׁלֹּא לְהַפְסִיק בְּאֲמָצַע לִמּוּדוֹ לֹא פָנָה לְמַדְפָּקִים, וְלֹא נִעְתַּר לְהַפְצְרוֹתֵיהֶם.

בְּמַכְתָּב לְרַב נִכְבֵּד שֶׁנִּפְגַּע מִהִתְנַהֲגוֹתוֹ, הַסְּבִיר הַסְּבָא בְּאַרְיִכוֹת אֵת דְּרָכּוֹ, וְהוֹכִיחַ מִמְּקוֹרוֹת רַבִּים, בְּהֲלָכָה וּבְאַגְדָּה, שֶׁזֶּהוּ הַגֵּדֵר שֶׁל קְבִיעוֹת עֵתִים לְתוֹרָה שֶׁחִיבוֹ חו"ל - שְׂאִין לוֹ רְשׁוֹת מִצַּד הַהֲלָכָה, לְהַפְסִיק מִלִּמּוּדוֹ בַּשָּׁעָה זוֹ לְשִׁיחַת רַעִים וּכְדוּמָה.

וּבְאַמַּת מִי שֶׁיִּרְכַּשׁ לְעֲצָמוֹ אֵת מִדַּת הַבְּטָחוֹן, יוּכַל בְּנִקְל לְאַמֵּץ לְעֲצָמוֹ הִנְהָגָה זוֹ. מִסֵּפֶר עַל רַבְּנוֹ שְׁמַחָה זִיסֵל זִיו"ע, שֶׁתְּפִלַּת הַעֲמִידָה אֲרָכָה אֲצֵלוֹ כְּאַרְבָּעִים דְּקוֹת, וּפְעַם בַּעַת שֶׁעֲמַד הָרַב בְּאֲמָצַע, בָּא אֵלָיו יְהוּדִי שֶׁהָיָה צָרִיף לוֹ. הִלָּה חֲכָה עַד בּוֹשׁ, וְהִלָּף כְּלַעֲמַת שְׁבָא. לְאַחַר שְׁפִיטִים רַבִּי שְׁמַחָה זִיסֵל אֵת תְּפִלָּתוֹ, סִפְרוּ לוֹ עַל הַיְהוּדִי שֶׁמֵּאֵן לְהִמְתִּין עַד לְסִיּוּם תְּפִלָּתוֹ. נִעְנָה רַבִּי שְׁמַחָה זִיסֵל וְאָמַר בְּמִנְחָה: 'אִם הוּא צָרִיף אוֹתִי, הָרִי יָשׁוּב לְכָאן בְּחִזְרָה. וְאִם נֹאמַר שֶׁלְטוּבְתִי הוּא בָּא - גַּם אֲזִי אֵינְנִי מִצְטָעֵר. כִּי מִמָּה נִפְשָׁךְ - אִם טוֹבָה זוֹ אֲמַתִּית הִיא וְכָךְ נִגְזַר עָלַי, הָרִי לֹא יִמְנַע מִמֶּנִּי בֵּין כָּךְ וּבֵין כָּךְ, וְהֵהוּא שֶׁהִלָּף וְלֹא הִיָּתָה לוֹ סִבְלָנוּת לְחַפּוֹת, סִימָן שְׂאִין זֶה לְטוֹבְתִי הָאֲמַתִּית' (דְּרָכָה שֶׁל תּוֹרַת ח"א עֲמוּד צא-צב וּבְהַעֲרָה שָׁם).

* * *

הַגָּאוֹן רַבִּי שְׁלֹמָה וְלָמַן אוֹיְעֵרְבָא וְצ"ל, אָמַר, שֶׁקָּבַל עַל עֲצָמוֹ בְּקַבְלָה גְּמוּרָה, לְקַבַּע סְדָרִים קְבוּעִים לְלִמּוּדוֹ, וְלֹא לְבַטֵּל אוֹ לְהַפְסִיק

פְּרִשְׁת כִּי תִשָּׂא

אלו יכלתי להתראות עמך בשעה זו, הייתי יכול להשאר בביתי, באתי לכאן כדי לא להתראות עמך, מחל נא לי אבל אני יכול לשוחח אתך...” (שם עמוד צז).

היה זה השׂטן שָׂבָא להעמידנו בנסיון...

רבי יעקב יוסף הרמן זצ״ל, היה צדיק גדול, והיה מכנה בשם ׳ה׳חפץ חיים׳ של אמריקה. הוא התפרנס מבית מסחר לפרוות. מספרת בתו בספרה ׳הכל לאדון הכל׳ (עמוד 37): מדי בקר, לפני שהלך לחנות הפרוות, בין השעה תשע לעשר, היה אבא לומד תורה בחדר המגורים שבביתנו, ששמש גם כבית כנסת לתפלת מנחה בשבתות. הוא נתן הוראה מפרשת לא להפריע לו, אם בא מישהו בשעה זו לראות את אבא, היתה אמא מעכבת אותו בעדינות בעזרת עגת השוקולד הטעימה שלה וכוס תה. בדרך כלל עלה הדבר בידה, מלבד בהזדמנות אחת.

סוחר פרוות ידוע נחפז בקר אחד אל ביתנו דקות ספורות לאחר השעה תשע. עלי לראות את מר הרמן מיד, אמר. אמא הסבירה שאין להפריע לו עד השעה עשר. בהתרגשות אמר האיש לאמא: ׳יש לי עבור בעלך עסקה טובה שתכניס לו רוח של חמשה עשר אלף דולר, אף הדבר לא סובל דחוי. במבוכתה, נקשה אמא קלות בדלת חדר המגורים. אבא הוציא ראשו מבעד לדלת. ׳אה?׳ מלמל בשאלה כשהבעת הפתעה על פניו, שכן אבא לא דבר באמצע הלמוד. יעקב יוסף, נמצא כאן פרוץ האומר שביכלתך לזכות ברוח של חמשה עשר אלף דולר, אף הדבר לא סובל דחוי, אמרה אמא בחפזה. אבא נענע בראשו לשלילה וסגר את הדלת. כשאמא אמרה לסוחר חסר הסבלנות שאבא לא יוכל לראותו עד שעה עשר, עזב את הבית בכעס.

כשסיים אבא ללמד, אמרה לו אמא מאוכזבת בעליל: ׳יעקב יוסף, יכלת להרויח חמשה עשר אלף דולר [סכום עתק באותם

זמן רב, עד שלבסוף שב כלעמת שבא. בעבר מספר שעות התקשר היהודי בטלפון לרבי שלמה זלמן, ושאלו: מפני מה לא המתין לו? - ׳הרי קבענו בשעה ארבע ולא באת!׳ היתה תשובת הגאון. הלה התנצל וטען, שבנסיעה בין עירונית מתל אביב לירושלים קשה לדייק, ואי אפשר לעמד בזמן.

תשובתו של רבי שלמה זלמן היתה פשוטה ואמתית: ׳לוי היית מקדים לצאת מביתך בחצי שעה, היית מגיע לירושלים ברבע לארבע, ואז היית צריך להמתין חמש עשרה דקות עד לפגישה, אף לא נהגת כך, כי חבל היה לך על זמנך, אז למה מרשה אתה לעצמך לקחת את הזמן שלי?׳

פעם נלה מישהו לרבי שלמה זלמן בלכתו ברחוב אוסישקין לכוון ביתו. הלה הלך בנחת, ורבי שלמה זלמן בקש ממנו להרחיב את פסיעותיו. היהודי סרב, וטען שאינו יכול ללכת מהר. אמר לו רבי שלמה זלמן: אבל אני איני יכול ללכת לאט, לכן אתקדם במהירות לביתי, ואמתין לך שם.

כשסיים הרב ערס לספר עבדה זו, אמר: בספור זה יש חדוש גדול - הרי רבי שלמה זלמן היה נזהר בתכלית הזהירות שלא לפגוע באף אדם מישראל, ואם בן איך עזב את בן לונתו לבדו? אלא שהיה הדבר אצלו בגדר פקוח נפש, כי לא יכל ללכת לאט, חבל היה לו על הזמן! (שם עמוד קכב).

עוד ספר הגאון הצדיק רבי יהודה ערס שליט״א: לרבי שלמה זלמן היה חדר מיוחד מחוץ לביתו בו עסק בתורה באין מפריע, ודבר קיומו לא נודע ברבים וגם אני בכללם. פעם הגעתי לביתו של רבי שלמה זלמן כדי להועץ עמו בבטיחה שאיננה סובלת דחוי. באותה שעה שהה רבי שלמה זלמן בחדרו המיוחד, והרבנית הפנתה אותי לאותו מקום.

כשבקשתי להפגס פנימה, אמר לי רבי שלמה זלמן: ׳יהודה, מה אתה עושה כאן?

פְּרִשְׁת כִּי תִשָּׂא

בשנת תרפ"ד, בקר האדמו"ר מגור בארץ ישראל. אחד האדמו"רים קבע עמו שיסעו בצותא לכתל המערבי, למחרת היום בשעה אחת עשרה לפני הצהריים.

השעה היעודה הגיעה, והאדמו"ר לא בא. הרבי הביט בשעון, ואמר לבני לוייתו כי ימתינו רק עוד דקה נוספת, ומשאו כי האדמו"ר מתמהמה, נסעו בלעדיו. בערב בא האדמו"ר והוא בטענה: - 'מדוע לא חכו לו?' - 'לא חכינו?' תמה האדמו"ר מגור - 'הרי קבענו שעה, וחכיתי עוד דקה תמימה...!' התנצל אותו אדמו"ר: 'הייתי אז למעלה מן הזמן'.

- 'למעלה מן הזמן?' הגיב הרבי מגור על אתר - 'אולי פגגתו לומר, 'למטה מן הזמן'! הזמן הוא הדבר החשוב ביותר, למעלה ממנו אין, מי שאינו מתמודד עמו - 'למטה מן הזמן' יחשב, ולא 'למעלה מן הזמן' (ספר הקדוש 'אמרי אמת' - לקוטים, עמוד 240).

פעם התבטא עליו הגאון מטשעבין זצ"ל: 'ראיתי לרבי מגור, והוא מצמצם וכולל את הלמעלה מן הזמן בתוך הזמן'.

* * *

ואנו תפלה לבורא עולם, שנזכה באמת לנצל את הימים הקדושים שאנו נכנסים אליהם, בקדשה ובטהרה, ולדעת שבאמת הם משפיעים על כל השנה כלה, ויזכנו האל יתברך, לבוא בהכנה נפלאה לכל ימי החג ונזכה לשמחה גדולה - ולקיים 'שואלין ודורשין בהלכות החג' (מגלה כח ע"ב), הינו להמשיך על עצמנו כראוי את כל ההשפעות החג, ונזכה ללמד ולקיים את כל ההשפעות לומדים כרצון השם יתברך, ונזכה לגאולה שלמה, אמן.

ימים של תחלת המאה העשרים] לסגור את החנות למספר חדשים וללמד בראש שקט'.

השיב לה רבי יעקב יוסף: 'איידל, את חושבת שהחמצתי הזדמנות פז לזכות בסכום גדול? לא הנה זה אלא השטן שבא להעמידנו בנסיון'.

למעלה מן הזמן בתוך הזמן

מקרביו של האדמו"ר הקדוש בעל האמרי אמת מגור זי"ע, העידו עליו שיש לו במשך היום לא פחות משבעים שעורים בקביעות (!), ויש מהם שעורים הנמשכים רק רגעים ספורים, אבל בקביעות ולפי סדר ותכנית, ובדיוק נמרץ. היו לו שעורים בגמרא רש"י ותוספות, שעורים בטור ובשלחן ערוך, בחמש ובג"ן, בספרי מוסר ובספרי חסידות. בכל יום ויום המשיך באותו מקום שפסק אמש, לכל למוד הנה את הזמן המיוחד ואת איש הצותא שהועיד לשמו.

אחד מנכדיו ספר, כי סבו קבע אתו שעור קבוע בגמרא, שבע דקות ביום. שבע דקות לפני השעה אחת עשרה התישבו ללמד, ובשעה אחת עשרה בדיוק סימו. ובמשך חדש ימים הספיקו ללמד את כל מסכת מגלה.

הנה רגיל לשבח את ההשכמה בבקר, ומקפיד אף על השנה בלילה כפי הצורך, שתתחיל בזמן מדיק. במשנה המתחלת (פאה א. א): "אלו דברים שאדם אוכל פרותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא", הזכירו חז"ל בין השאר "והשכמת בית המדרש שחרית וערבית". שאל והשיב הרבי בשם אביו השפת אמת: מה פרוש 'השכמת ערבית'? הלא בערב שוכבים לישן, ולא קמים מהשנה? אלא ללמד, שהשכמת שחרית מתחילה מבערב. אם יהודי לא הולך לישן מקדם, הרי לא יוכל להקיץ בהשכמה.

לה"ו בינ"ו עמ"י עש"ו

בשזורה טובה לאנחבי התורה ולומדיה

בסיעתא דשמיא יצא לאור עולם סדרת הספרים

"אשיחה בהקיד"

על פרשיות השבוע באגדה

מתוך סדרת הספרים אשיחה בהקיד באגדה ובהלכה

מהרב אורן נזרית שליט"א

הספרים מעוטרים בהסכמת גדולי הדור שליט"א
מלאים בהלכות בקניני תורה ובדרכים לעבודת ה' יתברך
משולבים בסיפורים על גדולי ישראל ודרך עבודתם

וכעת מבקשים לזכות את הציבור הקדוש
לסייע ולהיות שותף

להשלים את סדרת הספרים בהלכה לזיכוי הרבים
וזכות לימוד התורה וזיכוי הרבים תגן בעדכם
ניתן להקדיש פרשיות
לברכה והצלחה ולעילוי נשמת וכיו"ב

052-7627427 תשוד .ש.א

לקבלת גיליונות אלו חינם
יש לשלוח בקשה למייל:
toraoren@gmail.com

לפרטים ניתן ליצור קשר בטל: 0506491414, 0509013000